

Advocata Croatiae

List svetišta i župe Majke Božje Remetske :: Gospa 2017. :: Zagreb :: godina 21. :: broj 63 :: cijena 15 kuna

www.zuparemete.net

Tjelovska procesija 2017.

Iz Hvalospjeva Marijina

Veliča duša moja Gospodina
i klikće duh moj
u Bogu mome Spasitelju,
što pogleda na neznatnost službenice svoje:
odsad će me, evo, svi naraštaji zvati blaženom.
Jer velika mi djela učini Svesilni,
sveto je ime njegovo....

Nit zajedništva neka nas spaja

- Radost podijeljena se udvostručuje, a tuga podijeljena dvostruko umanjuje...*

Lucija Čutura

Advocata Croatiae je naše zajedništvo. Spaja nas, donosi brojna svjedočanstva župljana iz svetišta i župe. U njoj su svi: mladi, stariji, karmelićani, sveučilišni profesori, učenici, srednjoškolci, studenti. Za sve ima mesta i poziv je svima da daju svoj doprinos, kako znaju i mogu – od duhovne podrške, pisane, materijalne... Nit zajedništva neka nas spaja i preko redaka našega časopisa, a neka u svemu bude uzor - otvoreno srce Blažene Djevice Marije, Najvjernije Zagovornice Hrvatske. Skromno i ponizno, ono srce koje nikoga ne sudi i ne osuđuje, nego prihvata. Zar nije Gospina veličina bila kad je primila mrtvoga Sina u krilo? I tada je molila i zahvaljivala. Premda je Majka i žena, nije osuđivala ljudi, nego je pozivala na obraćenje.

Zanimljiv je redak Svetoga pisma - Kada dakle Isus ugleda majku i učenika kojega je ljubio gdje стоји pokraj nje, reče majci svojoj: »Ženo, evo ti sina!« Zatim reče učeniku: »Evo ti majke!« Time je rečeno sve! U tome je izraženo duhovno majčinstvo, a i svetkovina Velike Gospe nas poziva na obiteljsko zajedništvo, povezuje nas duhovna Majka. Ona je u Crkvi i kroz Crkvu toliko snažna da nas sve čini sestrama i braćom. Te riječi ne smiju nikoga ostaviti ravnodušnim jer jedna je duhovna Majka.

Nije dovoljno to samo poznавати jer i biološki roditelji ponekad zaboravljaju duhovno majčinstvo i očinstvo. Kroz priloge našega časopisa zorni su primjeri duhovnoga majčinstva i očinstva. Tu progovara župnik o. Antonio-Mario Čirko: „Iako znamo toliko duhovnih i lijepih stvari, znamo mnoge lijepe misli čak i napamet, često općenito gledajući nismo svjesni Božje snage. Onda sami pokušavamo sve svojim snagama činiti. Tada postajemo kao slijepci. Važno je imati povjerenje. Predanje čini čuda.“ To su poruke povjerenja Bogu i duhovnoj Majci koja je uzor, a i naglasak na važnost međusobnog povjerenja. Osluškivanje potreba jedni drugih. Ili kako navodi prior remetskoga samostana o. Stjepan Vidak: „Neka i nama osobno, i u obitelji, Majka Božja bude učiteljica molitve Duhu Svetom da On - Duh Istine i Duh Ljubavi- djeluje u nama, da nas poučava u našem duhu i da nas jača kako bismo živjeli novi život po Božjoj volji. Molimo Duha Svetoga da djeluje u duši djece i mlađih, u savjesti očeva i majki, u savjesti odgovornih za naš javni život. Duhom Svetim poučeni možemo spoznati punu Istinu, ići pravim putem na koji nas upućuje Isus Krist da prispijemo u ljubav Očevu!“. Prof. dr. Marijana Ivanov u svom prilogu ističe da bogatstvo nije mjerilo sreće. Zajedno dijelimo sve, i naša radost podijeljena se udvostručuje, a tuga podijeljena dvostruko umanjuje...

IMPRESSUM

Izdavač: Župa Uznesenja BDM - Remete
Za izdavača: o. Antonio-Mario Čirko
Adresa uredništva: Česmičkoga 1, 10000 Zagreb
Telefon: 01/4500 500, faks: 01/4580 952
E-adresa: zupa.remete@gmail.com
Glavni urednik: o. Antonio-Mario Čirko
Izvršni urednik: Lucija Čutura
Korektura: Martin Čutura

Fotografija na naslovnici: Tijelovo 2017., Marko Dušak
Fotografirali: Vlado Čutura, Marko Dušak,
Elvir Tabaković, arhiva župe
PBZ Žiro-račun: HR1423400091510697474
ISSN: 1331-4092
Grafička priprema: Slavica Čutura
Tisak: M-PRINT, Zagreb
Časopis izlazi tri puta godišnje: za Uskrs, Božić i Veliku Gospu

8

ZAŠTO JE
SVETKOVINA
VELIKE GOSPE
TOLIKO
POPULARNA?

*„Želim svima
vama da
učinite Mariju
kraljicom
svojih života!“*

prof. dr. Božo Skoko

11

KAKO SU VELIKI
ZNANSTVENICI
MOGLI BITI
VJERNICI

Ruđer Bošković
o Bogu: On je
za naše dobro
sazdavao cijelu
prirodu...

prof. dr. Stipe Kutleša

13

PROVINCIJALNI
KAPITUL
HRVATSKE
KARMELSKE
PROVINCije

O. Srećko
Rimac
ponovno
izabran za
provincijala

18

RAZGOVOR
S MONIKOM
PEŠORDA,
HUMANITARKOM I
VOLONTERKOM U
MISIJAMA

Neprocjenjivo
životno
iskustvo u
pomaganju
siromašnima

Razgovarala: Lucija
Čutura

28

HODOČAŠĆE U MEĐUGORJE ZAJEDNICE
OBITELJI

Svoje smo križeve ponijeli na
Križevac

Željka Kadić

- 4 Meditacija - o. Stjepan Vidak
- 6 Stavite sve u Božje ruke
- o. Antonio-Mario Čirko
- 14 Susret ministranata
- 15 Jazbina - Marija sve povezuje
- 16 Obiteljski dan u župi Remete
- 21 Desetoro djece zajedno krštenih

- 22 Zagrebački nadbiskupi...
- 23 O stotoj obljetnici rođenja Juraja
Jelačića
- 26 Prispodoba o sijaču - Vlado Čutura
- 32 Putopis sa župnog hodočašća u
Fatimu - Danijel Lacko
- 39 Hodočašće u Mariju Bistricu
- 40 Učenje za život
- 42 Bogatstvo nije mjeru sreće
- 45 Kronologija
- 50 Prvopričesnici, Potvrđenici
- 55 Marija uzor mladima
- 56 Stranice za školarce
- 59 Matice: kršteni, vjenčani, umrli

»I ONA JE ZAČELA PO DUHU SVETOM«

Njegovati prijateljski odnos s Bogom

- *Njeno predodređenje i njena bezgrješnost nisu je lišile боли. Zato ne smijemo niti mi očekivati da ćemo biti lišeni боли što smo bliže Богу jer vidimo i po Marijinu primjeru da to nije tako. Ako budemo povezani s Богом poput Marije nećemo biti očuvani боли, ali moći ćemo nositi tu bol, odnosno, svoj križ.*

Autor:
o. Stjepan Vidak

Svake godine za svetkovinu Uznesenja Blažene Djevice Marije slušamo u Djelima apostolskim o »ženi koja rađa u porođajnim bolima«, zatim slušamo evanđeoski odlomak koji govori o Marijinu pohodu rođakinji Elizabeti koja je trudna. Samo nekoliko mjeseci prije i sama Marija začela je po Duhu Svetom. Sada trudna dolazi k Elizabeti i slušamo, između ostalog, i ovo: »I napuni se Elizabeta Duha Svetoga.« U susretu s Marijom, osim što joj je od radosti zaigralo čedo u utrobi, Elizabeta je i sama osjetila silu Duha Svetoga koji ju je ispunio riječima blagoslova. Duh Sveti je nezamjenjiv akter u životu ovih žena i zbog toga bih htio u ovom članku razmišljati o suradničkom odnosu Duha Svetoga i Marije, Majke Isusove jer taj je odnos ključan za rođenje Spasitelja našega, Isusa Krista.

Prije svega, ipak treba naglasiti da su se u Marijinom životu dogodile neke izvanredne stvari, nadnaravne stvari. Marija je, to je istina naše vjere, unaprijed bila predodređena za svoju ulogu. Kad je netko za nešto predodređen to znači da nije moglo biti drugačije. Za što je bila predodređena? Marija je od Boga bila predodređena da bude majka Njegovoga Sina, Isusa Krista. Zato su se s njom dogodile neke nadnaravne stvari. Niti s jednom osobom na svijetu nije se moglo i neće se moći dogoditi ono što se dogodilo s Marijom. A sve što se s Marijom nadnaravno dogodilo vezano je

svakako uz djelovanje Duha Svetoga. Ona je unaprijed bila oslobođena istočnoga i osobnoga grijeha, otkupljena od samoga svoga začeća, što znači očuvana od svake ljage grijeha(*dogma, Pio IX, 1854*); začela je Isusa po Duhu Svetom; sačuvala djevičanstvo prije, za vrijeme i nakon poroda; dušom i tijelom uznesena na nebo. Ovo nabrojeno ne događa se ostalim ljudima.

No, nije ona predodređena ili privilegirana radi svojih zasluga, nego po zaslugama Isusa Krista, Sina Božjega i sina njezina kojega je rodila po Duhu Svetom. Nama to može biti pomalo teško za razumjeti i možemo se pitati kako netko može biti oslobođen po nekome koji se rodio poslije njega? Kako nešto što će se tek dogoditi može imati utjecaj na nešto u prošlosti? Jer, naime, prvo se morala roditi Marija, a potom Isus. No, to nam postaje čudno samo onda kada zaboravimo da je Isus Bog, svevremen, vječan, uvijek prisutan, sviječan svome Ocu. On je u jednom trenutku povijesti, u punini vremena, postao vidljiv. Mogli bi reći da je iz vječnosti sišao u vremenitost. Uzeo je naše tijelo, našu ljudsku narav, i to iz Djevice, neokaljane, netaknute od muža, unaprijed očišćene od istočnoga grijeha. Njegovo tjelesno rođenje omogućio je Duh Sveti koji je osjenio Djevicu Mariju. Upravo po tom istom Duhu On nikad nije prestao biti Bogom niti je kao Bog napustio vječnost i svevremenost. On je od vječnosti onaj neokaljani Jaganjac koji oduzima grijehu svijeta, On je svevremena

žrtva koja je postala vidljivom nama u jedno točno određeno vrijeme, no tom žrtvom otvorena su vrata raja i svima onima koji su živjeli do Isusa, koji ga nisu imali prilike vidjeti uživo, znači unatrag, kao i nama koji živimo poslije Njegova uzašašća na nebo i isto ga ne vidimo u Njegovu tjelesnom obličju. Upravo na takav način plodovi ove žrtve su se na najizvrsniji način očitovali na Mariji.

»U punini vremena odasla Bog Sina soga. Od žene bi rođen.« (Gal 4). Marijino poslanje bilo je pripravljano poslanjem svetih žena u Starom zavjetu. Unatoč grijehu, i Eva spada u te žene jer joj je Bog navijestio da će postati majkom svih živih i da će njeno potomstvo biti pobjednikom Zloga. Tu su još Judita, Estera, Ruta, Ana, Debora, Sara. »Da bi bila Spasiteljeva Majka, Marija je bila od Boga nadarena darovima koji su u skladu s tako uzvišenom ulogom. Andeo Gabriel u času navještenja pozdravlja ju kao milosti punu. I doista, da bi navještaju soga poziva mogla dati slobodan pristanak svoje vjere, bilo je potrebno da bude sva nošena Božjom milošću.« (Katekizam Katoličke Crkve 490).

Kada joj je bilo naviješteno da će roditi snagom Duha Svetoga, ona je u ime svih nas rekla: »Evo službenice Gospodnje; neka mi bude po riječi tvojoj.« To je taj *Fiat – neka mi bude* – izgovoren poslušnošću vjere, sa sigurnošću da »Bogu ništa nije nemoguće«, jer Bog od nerotkinje stvara onu koja rađa (Ana rađa proroka Samuela, Elizabeta rađa Ivana Krstitelja); od stare i usahle utrobe čini izvorište života (Sara rađa Izaka). Ona ne razumije kako je moguće začeti bez muža, ali zna da je Bogu sve moguće pa ako On tako želi, neka bude.

I mi želimo i možemo naslijedovati Marijinu poslušnost vjere, osluškivati poticaje Duha Svetoga u našoj nutriti jer ona, kada i nije razumjela neke stvari, čuvala ih je u svom srcu i razmišljala o njima, prebirala ih je u svom srcu. Nija ona imala nikakve izvanredne metode po kojima je upoznala Boga i postala Njegova ponizna službenica: samo je opsluživala Zakon koji je njezina religija nalagala, slušala riječ Svetoga pisma u sinagogi i u svom roditeljskom domu, bila poslušna svojim zemaljskim roditeljima, molila se Bogu kao što se molio njen narod. Sve to možemo i mi.

Vikala je žena za Isusom: »Blažena utroba koja te nosila.« Isus joj odgovara: »Još blaže-niji oni koji slušaju riječ Božju i čuvaju ju je!« (Lk 11,27-28) Ovaj Isusov usklik i Mariju stavlja među one koji slušaju riječ Božju i čuvaju je

jer je ona upravo čuvanjem riječi Božje bila pri-premljena za čudesno tjelesno začeće po Duhu Svetom. Riječ Božja nam daje vjeru, a vjera donosi plod. Marija je prije začela vjerom nego li tijelom. Mi ne možemo začeti tijelom po Duhu Svetom, ali možemo začeti vjerom po Duhu Svetom i donijeti plodove Duha. »Plod je pak Duha: ljubav, radost, mir, velikodušnost, uslužnost, dobrota, vjernost, blagost, uzdržljivost.« (Gal 5,22 - 23).

No, nemojmo zaboraviti da ona unatoč tom svom predodređenju nije bila lišena trpljenja i muke, a to su stanja kad je naša vjera na kušnji. Iako je bila »posebna« i »jedinstvena« po tome što je rodila Sina Božjega, u svemu ostalom je bila nama jednaka, naravno, osim u grijehu. Njeno predodređenje i njena bezgrješnost nisu je lišile boli. Zato ne smijemo niti mi očekivati da ćemo biti lišeni boli što smo bliže Bogu jer vidimo i po Marijinu primjeru da to nije tako. Ako budemo povezani s Bogom poput Marije nećemo biti očuvani boli, ali moći ćemo nositi tu bol, odnosno, svoj križ. Budemo li poput Marije otvoreni Bogu i mi ćemo postati plodni po Duhu Svetom koji prebiva u nama, koji se zauzima za nas neizrecivim uzdasima, koji moli u nama »Abba – Oče«.

Naučimo se od Marije potpunom povjerenju Bogu. Ne moramo sve razumjeti. Da sve razumijemo onda nam ne bi bila potrebna vjera. A Isus na mnogo mjesta upravo kaže: »Vjera te tvoja spasila.« Marijina vjera svima je otvorila put Duhu Svetome po kojem se utjelovio Sin Božji. Neka i naša vjera bude tako jaka da i u nerazumljivim događajima svoga života, kada nam sve govori suprotno ljudskoj logici, možemo reći *neka mi bude po tvojoj riječi*.

Ništa se od toga neće dogoditi ako nećemo njegovati prijateljski odnos s Bogom, odnosno, njegovati molitveni odnos s Bogom. Zato završavam riječima Sluge Božjega kardinala Franje Kuharića, remetskog hodočasnika, koje neka budu molitva za sve nas:

»Neka i nama osobno, i u obitelji, Majka Božja bude učiteljica molitve Duha Svetom da On - Duh Istine i Duh Ljubavi - djeluje u nama, da nas poučava u našem duhu i da nas jača kako bismo živjeli novi život po Božjoj volji. Molimo Duha Svetoga da djeluje u duši djece i mladih, u savjesti očeva i majka, u savjesti odgovornih za naš javni život. Duhom Svetim poučeni možemo spoznati punu Istinu, ići pravim putem na koji nas upućuje Isus Krist da prispijemo u ljubav Očevu!« (kardinal Franjo Kuharić).

Klasičan duhovni savjet: Stavite sve u Božje ruke!?

- *Iako znamo toliko duhovnih i lijepih stvari, znamo mnoge lijepe misli čak i napamet, često općenito gledajući nismo svjesni Božje snage. Onda sami pokušavamo sve svojim snagama činiti. Tada postajemo kao slijepci. Važno je imati povjerenje. Predanje čini čuda.*

Autor:
o. Antonio
Mario Čirko

Kada sam prije tri godine saznao da će postati župnik, moram priznati da sam bio u jednom stresu i zabrinutosti kako će ja sve to moći voditi, a još tako veliku župnu zajednicu. Tadašnji župnik o. Anto Knežević me je ohrabrio i rekao da ne budem zabrinut jer Bog daje snage i sposobnosti. Uistinu, tada sam se posramio kako sam tako brzo zaboravio na Božju milost koja nas uvijek vodi kroz naše živote.

Vjerujem da ste i vi u nekim razdobljima znali osjećati zabrinutost. Npr. zabrinutost da li će uspjeti napraviti planirano, da li će položiti ispit, da li će dobiti posao ili, ne daj Bože, zabrinutost da se ne izgubi posao, zabrinutost oko zdravlja... Kada to nastupi osjeti se neka nemoć, neka rezignacija, pa čak bezvoljnost, a negdje i depresija. S druge strane, kao što sam spomenuo, tada se dogodi nešto interesantno: odjednom kao da se zaboravi naš kršćanski identitet i naš odnos s Bogom.

Nismo svjesni Božje snage

Zabrinutost ne vodi nikuda. Nema razloga za zabrinutost – Bog o svemu vodi računa. To mora biti stav svakog kršćanina. U Svetom Pismu piše: *Nemojte dakle zabrinuto govoriti: 'Što ćemo jesti?' ili: 'Što ćemo*

piti?' ili: 'U što ćemo se obući?' Ta sve to pogani ištu. Zna Otac vaš nebeski da vam je sve to potrebno. Tražite stoga najprije Kraljevstvo i pravednost njegovu, a sve će vam se ostalo dodati (Matej 6,31-33).

Uvijek je dobro gledati vlastiti život. U poniznosti srca itekako možemo prepoznati Božju pomoć i blizinu u raznim situacijama i zgodama. Ono što je važno da se prepuste sve naše brige Gospodinu. U Svetom Pismu piše: *'Svu svoju brigu povjerite njemu jer on se brine za vas'* (1Pt 5,7). To nisu samo prazne riječi... Papa Franjo je jednom prilikom rekao da onaj koji brine o tome što će se dogoditi – siječe svoj odnos s budućnošću – pitajući se 'što li će to biti?' i za njega budućnost postaje nesigurnom, ne usmjerava ga prema nikakvom obećanju. On ostaje zbumen, ostaje sam.

Iako znamo toliko duhovnih i lijepih stvari, znamo mnoge lijepe misli čak i napamet, često općenito gledajući nismo svjesni Božje snage. Onda sami pokušavamo sve svojim snagama činiti. Tada postajemo kao slijepci. Važno je imati povjerenje. Predanje čini čuda. Bog je vjeran svojim obećanjima da nas neće napustiti kao i majka koja svoje dijete neće napustiti tj. zaboraviti, ali i ako zaboravi svoje dijete Bog to neće učiniti (usp. Iz 49,15). No ne smijemo se zato ponašati kao bezvjerci i stalno kukati, nego znati reći Bog je naša

snaga i naše utočište. Bog pomaže onima koji mu se predaju svim srcem ili se barem trude tako to učiniti.

Potom, može biti da smo zabrinuti jer otkrivamo da su nam obveze preteške, da ne možemo to više nositi. Sigurno je da je problem kada netko mora raditi i ispunjavati mnoge povjerene obveze. No, nekada i jedna dužnost može opteretiti čovjeka. Jedan čovjek bio je opterećen svojim poslom jer je tamo nailazio na mnoga ne razumijevanja i podmetanja. Upao je u veliko samosažaljenje. No, jednom je slušao jednu duhovnu obnovu gdje je čuo slijedeće riječi: Mi se nekada brinemo previše, umjesto da se trudimo najbolje raditi što se može. A sve ostalo potпадa pod Boga. To su mu bile oslobođiteljske riječi. Naučio je blagoslivljati svoje šefove, svoje kolege i stranke, nastojao je ne opterećivati se ogovaranjima i svime ostalim.

Nekada zabrinutost, nespokoj zna de biti prisutan zbog nekoga grijeha. Znamo da grijeh koči naš odnos s Bogom. Budemo zabrinuti jer osjećamo da nas je grijeh opio, da smo smušeni i molitva i Bog su nekako daleko. Napast je uvijek da se povučemo i predamo. Tada se postaje slijep na Božje milosrđe i ne vidi se nigdje izlaz, a ono u Svetom Pismu čitamo: Priznat ću Gospodinu prijestup svoj, i ti si mi krivnju grijeha oprostio (usp. Ps 32,5). Sjetimo se iskustva tolikih ljudi i tolikih svetaca. Umjesto da nam život bude uništen jer ne vidimo izlaza, otvorimo oči vjere.

Ostavimo po strani zabrinutost

Nemojmo stalno biti zabrinuti: Joj bojim se iskušenja, bojim se napasti, bojim se ovoga ili onoga i sl. Ključna je stvar preispitati svoj život. Ispit savjesti je tu jako bitan. Kada smo svjesni svojih blagoslova, svojih nedostataka onda se sve gleda drugaćijim očima. Tako i jedan svećenik koji je bio jako nagao. Znao je prije reagirati negoli je saslušao drugoga. Jednom je povrijedio jednu ženu koja je imala težak obiteljski problem. Nestrpljiv je bio prema njoj, prekinuo je i dao neki klasičan duhovni savjet kad se želiš nekoga riješiti: Stavite sve u Božje ruke! Žena je ostala pogodjena i napisala mu je pismo da se Isus ne bi nikada tako ponašao, nego bi strpljivo slušao.

Hod za život, 20. 5. 2017.

Idi s tom snagom u sebi... Ne šaljem li te ja? (Suci 6,14) Ako s vjerom priznajemo Božje postojanje, vjerujmo onda i ovo da je njegova svesilna snaga naš pouzdan prijatelj. Ostavimo po strani zabrinutost.

Potom je napisala da umjesto što joj je rekao klasičnu frazu, puno bi joj više značilo da je rekao da zajedno izmole jednu kratku molitvu za njihovu obitelj. Svećenika je pogodilo njezino pismo. Prvo je reagirao ponos, ali poslije nije imao mira, te je zamolio oproštenje od te žene. Tek onda kada je on prihvatio sebe i priznao svoj nedostatak, tek onda se počeo mijenjati i biti blagoslov za druge.

Dakle, trudimo se najbolje činiti ono što nam je povjereno i Bog će nam dati snage i milosti. Npr. ako si roditelj, ma Bog će ti dati snage da sve izade na dobro u dogaju. Ima u knjizi Sudaca ona rečenica: Idi s tom snagom u sebi... Ne šaljem li te ja? (Suci 6,14) Ako s vjerom priznajemo Božje postojanje, vjerujmo onda i ovo da je njegova svesilna snaga naš pouzdan prijatelj. Ostavimo po strani zabrinutost.

ZAŠTO JE SVETKOVINA VELIKE GOSPE TOLIKO POPULARNA?

„Želim svima vama da učinite Mariju kraljicom svojih života!“

- *Gospa je trajno među nama. Ona nam je i rame za plakanje, i naša utjeha, ali i zagovornica i upraviteljica. Ljudi ne mogu zamisliti život bez nje i njezine potpore. A znamo kako proslavljamo rođendane i spomendane svojih najdražih.*

*Autor:
prof. dr. Božo Skoko*

Svetkovina Velike Gospe na simboličan način predstavlja vrhunac ljeta. Po njoj se ravnamo u planiranju godišnjih odmora i predstavlja nam svojevrsnu razdjelnicu ljetnih žega i pitemjeg ljeta. Također nam služi kao središnji datum obiteljskih i zavičajnih okupljanja. Zato se s pravom pitamo – u čemu je snaga i simbolika te svetkovine, koja predstavlja vrhunac naše pučke pobožnosti? Riječ je o svetkovini koja silno prožima vjeru i tradiciju naših ljudi i predstavlja jednu od najsajnijih zvijezda u katoličkom kalendaru. Marketinškim rječnikom rečeno svetkovina Velike Gospe jedna je od najvećih brendova među blagdanima hrvatskoga i katoličkoga puka. Tada je najživlje u našim marijanskim svetištima jer se na rodnoj grudi okupljaju čak i oni koje su život i posao odnijeli u daleke i tuđe svjetove.

Pučki dio proslave

Mnogi koji pobožno hodočaste u velika Gospina svetišta od Marije Bistrice do Medugorja i od Trsata i Sinja do naših Remeta, možda sasvim i ne razumiju tajnu Uznesenja Blažene Djevице Marije, odnosno crkvena učenja o njezinu odlasku na Nebo nakon teškog zemaljskog puta, ali osjećaju da ta

svetkovina na poseban način slavi i štuje njihovu nebesku zaštitnicu i zagovornicu te joj priznaje naklonost Neba i Zemlje. Gospin blagdan je nezamisliv bez hodočašća, procesija, okupljanja i slavlja, kakve rijetko viđamo za druge velike blagdane, što jasno govori o njegovoj ukorijenjenosti u životu ljudi, važnosti i ljubavi prema Onoj koju slavimo.

Uz proslavu Božića i Uskrsa, iz djetinjstva naviješ uspomena nosim vezano baš uz svetkovinu Velike Gospe. Bio je to poseban dan za koji se pripremalo duhovno tjednima. I uvijek je bila povezana s posjetom jednom od naših Marijanskih svetišta, krunicom, posebnom pobožnosti prema Gospici, ali i neizbjježnim druženjem, odnosno onim neformalnijim aspektom proslave svetkovine koja je do dana današnjega ostala kombinacija vašara, gastronomске ponude te obiteljskog, rodbinskog i prijateljskog druženja. Iako se često taj pučki dio proslave pretvara u čistu komercijalnu i trgovačku zaradu, čini se da su naši ljudi znali povući granicu između crkvenog i trgovačkog, odnosno duhovnog i svjetovnog, ma koliko nekima odlazak na janjetinu nakon mise predstavlja također događaj za pamćenje. Za svetkovinu Velike Gospe obično smo slušali i „velike“ propovijedi,

koje su se pamtile i prepričavale, uspoređivale i komentirale. A za njih su se birali omiljeni i nadareni propovjednici. Bila je to prigoda da svoj pogled uzdignemo prema Nebu i Onoj koja je osvjetlala obraz čovječanstvu, da joj uputimo molitve i zahvale, da joj preporučimo svoje obitelji i planove, ali i da susretнемo one koje nismo mjesecima i godinama vidjeli, da osjetimo taj duh zajedništva pa i kozmopolitizma.

Isusova Majka – naša Kraljica!

Što je tajna tolike popularnosti svetkovine Velike Gospe? Najveći razlog svakako je činjenica što je riječ o svetkovini Isusove majke, Marije, koju naš hrvatski narod toliko osjeća svojom, sebi bliskom, da ju je nazvao i svojom kraljicom. Znamo koliko je bila ponizna i susretljiva prema Riječi Božjoj, s kolikom je ljubavlju i trpljenjem proživjela svoju ulogu Majke i koliko je pritom bila samozatajna nastojeći svu ovozemaljsku zahvalnost i slavu usmjeriti prema svojme Sinu. Zato nekako u dubini duše osjećamo da zaslužuje priznanje i slavu, kao najveća koja je živjela na Zemlji i taj svoj osjećaj i odnos prema Gospo usmjeravamo i prema njezinoj svetkovini, kojim Crkva baš iskazuje njezinu posebnost i veličanstvenost.

Crkva u našim krajevima već stoljećima njeguje posebnu pobožnost prema Majci Božjoj, o čemu svjedoče njezina svetišta i crkve, molitve i zazivi, ali i stavljanje naše države pod njezino okrilje, o čemu svjedoči i prekrasni zaziv u našem svetištu – *Advocata Croatiae*. Gospa je trajno među nama. Ona nam je i rame za plakanje, i naša utjeha, ali i zagovornica i upraviteljica. Ljudi ne mogu zamisliti život bez nje i njezine potpore. A znamo kako proslavljamo rođendane i spomendane svojih najdražih.

Svetkovinu Velike Gospe slavimo usred ljeta, kad su ljudi opušteniji zbog odmora i kad se u samoći ili okruženi prirodom, daleko od radnoga mjesta, nastoje izravnije susresti s Bogom, preispitati vlastite puteve i nastojanja. Zato nam ova svetkovina dolazi kao melem, kao prigoda i poziv. Pritom je teško ostati po strani ili oglušiti se jer ne možemo ignorirati rijeke ljudi koji se

danima slijevaju u Gospina svetišta, bose noge i izmoljene krunice, izvješća u medijima i poruke crkvenih otaca upućene s oltara. Čak i oni koji ne vjeruju mogu osjetiti taj poseban odnos naroda prema Majci Božjoj i važnost Njezine svetkovine u životu vjerničkog puka. Svjesne su toga bile i državne vlasti u Republici Hrvatskoj, koje su svetkovinu Uznesenja Marijina proglašile državnim blagdanom.

Ivan Pavao II. uputio Hrvatima više od 780 poruka

Kad je posebni papin izaslanik za Međugorje mons. Henryk Hoser, varšavsko-praški nadbiskup, stigao u to hercegovačko svetište, među ostalim, okupljenim vjernicima je poručio: „*Dolazim iz zemlje koja gaji iznimnu pobožnost prema Majci Božjoj. Marija je Kraljica Poljske. Želim svima vama da učinite Mariju kraljicom svojih života!*“ Uistinu je toliko sličnosti između poljskoga i hrvatskog naroda, a jedna od najvećih poveznica jeste upravo ljubav prema Majci Božjoj, što je toliko puta isticao sveti papa Ivan Pavao II. kojeg također podjednako smatramo svojim.

Još kao kardinal Wojtyla, prigodom početka devetogodišnje proslave jubileja „Trinaest stoljeća kršćanstva u Hrvata“ 1976. uputio je pismo kardinalu Franji Šeperu, koji je kao papin izaslanik u Solinu predvodio veliko slavlje tisuće obljetnice prve poznate Gospine crkve na hrvatskom tlu, što ju je izgradila kraljica Jelena. U tom pismu od 21. srpnja 1976. papa ističe sličnosti poljskog i hrvatskog naroda, te uloge žena u povije-

---

Dakle, uz Veliku Gospu koja bdije nad nama i kojoj ćemo se i ovog ljeta utjecati diljem njezinih svetišta, u Nebu kao zagovornika imamo i njezina velikog štovatelja Ivana Pavla II. koji nas je kao narod tako dobro poznavao i pomagao...

---

sti dva naroda (kraljice Jelena i Dabrowka), naglašeno štovanje Blažene Djevice Marije te stoljetne veze sa Svetom Stolicom. U istom pismu Gospu naziva „Kraljicom Hrvata i Kraljicom Poljaka“ te ističe dva svetišta – ono u Solinu i Čestohovu.

Zagovara nas i naš Papa

Tijekom svoga pontifikata, od 1978. do 2005. papa Ivan Pavao II. je uputio Hrvatima više od 780 poruka, čestitaka, zahvala, sućuti i govora (ili ih je spomenuo u obraćanjima upućenima svijetu). Među njima je i velik broj poruka koje se tiču hrvatskog identiteta, vjere, povjesnog hoda, sadaštva i budućnosti, ali i usporedbi Hrvata i Poljaka.

U porukama je Papa često isticao kako su Hrvati bili prvi slavenski narod koji se susreo s kršćanstvom, kako su rano uspostavili odnos jedinstvena zajedništva sa Svetom Stolicom, kako su obogatili europsku baštinu, kako su imali tešku povijest, ali su unatoč tome ostali vjerni kršćanskim načelima i vrednotama i sl. Često je u svojim obraćanjima podsjećao kako se papa Ivan X. obratio prvom hrvatskom kralju Tomislavu (910. – 930.) nazavši njegove podložnike „Najposebnijim sinovima Sвете Rimske Crkve“, te kako je u doba otomanskog prodora u Europu papa Lav X. Hrvatima udjelio naslov „Najčvršći štit i predziđe kršćanstva“. Takvu promociju, posebno u vrijeme socijalističke Jugoslavije kad su teme nacionalnog identiteta bile prešućivane, hrvatski je narod mogao samo sanjati.

A kad je uspoređivao hrvatski i svoj poljski narod, najčešće je isticao istinsku pobožnost i odanost Gospu, koju gaje vjernici u obje zemlje. Često je Hrvate također predstavljaо kao narod s bogatim kulturnim nasljeđem, tradicijom i običajima, ali i iseljenički narod. Zanimljivo je da je doživljavaо Hrvate i kao poveznicu istoka i zapada, odnosno susretište različitih kultura i vjera. Znao je često naglasiti kako je Hrvatska lijepa zemљa ponosnih ljudi.

Završavajući devetogodišnju proslavu jubileja Trinaest stoljeća kršćanstva u Hrvata, u Mariji Bistrici je 8. i 9. rujna 1984. održan Nacionalni euharistijski kongres

– NEK. Tom prigodom je papa Ivan Pavao hrvatskim vjernicima uputio poruku putem Radio Vatikana, a potom i pismo, koje je bilo pročitano pred sudionicima Kongresa. U pismu, među ostalim, kaže: „*Početkom sedmog stoljeća vaši pređi, stigavši iz karpatskog područja Bijele Hrvatske – nedaleko od mog rodnog mjesta – dođoše u sadašnju vašu Lijepu Domovinu, stupivši u dodir s kršćanstvom, što se u ovim vašim krajevima već bilo duboko ukorijenilo još od apostolskih vremena. Zemlja natopljena krvlju solinskih, istarskih, sisackih i tolikih mučenika, postala je domovinom vašeg naroda. Primajući krštenje i isповijedajući jedinu apostolsku, rimokatoličku vjeru, Hrvati dođoše također i u dodir sa zapadnom rimskom kulturom, te postadoše tako sačavnim dijelom kršćanskih naroda Europe, koja se upravo tada oblikovala u duhovnu i kulturnu cjelinu...*“ U tom pismu papaje ukazao i na niz elemenata hrvatskog identiteta: Hrvati su se odlikovali brojnim potomstvom, Hrvati bi trebali biti narod koji spaja i povezuje, hrvatske katoličke obitelji bi trebale promicati svetost, Hrvati su odati Majci Božjoj...

Dakle, uz Veliku Gospu koja bdije nad nama i kojoj ćemo se i ovog ljeta utjecati diljem njezinih svetišta, u Nebu kao zagovornika imamo i njezina velikog štovatelja Ivana Pavla II. koji tako dobro poznaje i pomagao...

KAKO SU VELIKI ZNANSTVENICI MOGLI BITI VJERNICI

Ruđer Bošković o Bogu: On je za naše dobro sazdavao cijelu prirodu...

- Kako su gotovo svi prijašnji znanstvenici u sebi pomirili znanost i vjeru? Ako se dublje uđe u bit same znanosti i vjere (i religije) (u što se ovdje i sada ne može dublje ulaziti), onda će se ustanoviti da su naše spoznaje o znanosti i njezinoj biti prilično površne i često sasvim krive. Slično je i s religijskim spoznajama.*

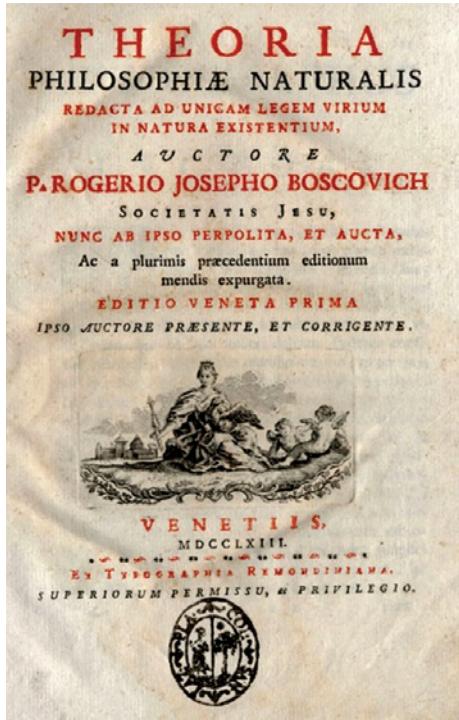
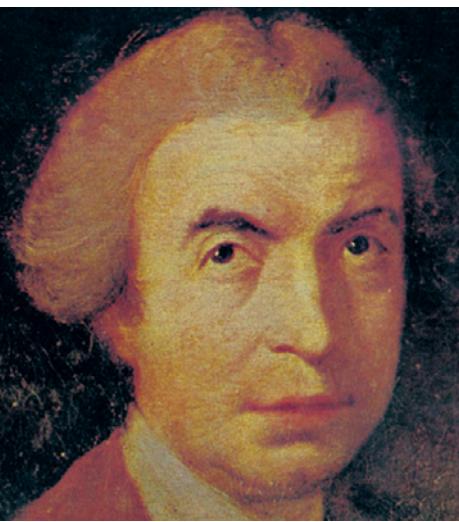
Nije rijetkost da se danas čuje kako je nešto znanstveno, a to onda znači sigurno, pouzdano, zdravorazumski, dobro, napredno. Sve ostalo je vrlo sumnjivo i upitno, nazadno, zaostalo, iracionalno i sl. Takav način razmišljanja nije karakterističan samo za one koji su nevjernici nego i za dobre kršćane, katolike. Čak se i na propovijedima čuje da je kriterij znanstvenosti nešto što bi bezuvjetno trebalo respektirati. Nije također rijetkost da i katolički puk, pa i obrazovaniji katolici, govori o tzv. mračnom srednjem vijeku kao nečemu zaostalom za razliku od kasnijih razdoblja, uključujući i naše, koja su navodno prosvijetljena. Sinonim prosvijetljenosti je znanost. Znanost nikada nije bila cjenjenija nego danas. Njezina otkrića, nove spoznaje, praktična primjenjivost idu u prilog takvim shvaćanjima. Val scijentizma i novog ateizma koji je zahvatio svijet, ali i hrvatsko društvo, radikalno suprotstavlja „naprednu“ znanost „nazadnoj“ religiji. Između njih navodno nema razgovora, dijaloga. One su toliko različite da nemaju ništa zajedničkoga; one se isključuju i nepomirljive su, one su čak neprijateljske jedna prema drugoj. Iz toga slijede praktične posljedice: ili ćeš biti vjer-

nik i religiozan čovjek, ali zatucan gotovo do srednjovjekovnog mračnjaštva ili ćeš biti prosvijetljeni razumski znanstvenik, ali istodobno ateist.

To je lažna dilema i uvijek je bila lažna. Srednjovjekovni filozofi, teolozi i znanstvenici bili su vjernici gotovo bez izuzetka. Moderni znanstvenici su u pravilu, kažu neki, nevjernici, ateisti. To međutim nije točno. Daleko je od istine da je većina današnjih znanstvenika ateistička. Danas ima podjednako vjernika i ateista među znanstvenicima. Pitanje koje se može postaviti jest: kako to današnji znanstvenici vjernici mogu u samima sebi uskladiti te dvije „neuskladive“ stvari? Kako su gotovo svi prijašnji znanstvenici u sebi pomirili znanost i vjeru? Ako se dublje uđe u bit same znanosti i vjere (i religije) (u što se ovdje i sada ne može dublje ulaziti), onda će se ustanoviti da su naše spoznaje o znanosti i njezinoj biti prilično površne i često sasvim krive. Slično je i s religijskim spoznajama. Razmotrimo vrlo kratko odnos znanosti i vjere na jednom primjeru velikoga svjetskoga znanstvenika, a ujedno i vjernika, dapače svećenika isusovca, Ruđera Josipa Boškovića. Kako njega znanost nije „osvijestila“ i „prosvijetila“ da postane

Autor:
prof. dr. Stipe Kutleša

puta. A pisma koja on piše sestri na hrvatskom jeziku uvijek počinju s „Hvaljen Jezus“, a završavaju s „Moli Boga za mene, a ja ču za tebe, i s Bogom.“

Bošković je bio svećenik isusovac i uvi jek je isticao svoju vjernost Bogu i Družbi Isusovoj. Čak i kada je Družba Isusova ukinuta 1773. godine Bošković nije prestao iskazivati svoju pripadnost Družbi. Često je bilo nepopularno pa čak i opasno biti vjernik, pogotovo katolik i isusovac osobito u krugu francuskih ateistički usmjerenih prosvjetitelja. Ipak su ga mnogi cijenili i kao znanstvenika i kao isusovca i vjernika koji nikada nije zatajio svoju vjeru. Iskazivali su mu poštovanje, pozivali ga na sa-

ateist? I mnoge druge kao što su Descartes, Leibniz, Pascal, Newton sve do najnovijega doba?

Bošković je u djetinjstvu odgojen u katoličkom duhu. Dok je išao u školu pokazivao je znakove duhovnosti pa ga je stariji brat Bartolomej, koji je još prije otišao na studij na isusovačko učilište u Rimu, poveo sa sobom te je i Ruđer postao isusovac. U brojnoj obitelji s devetoro djece se razgovaralo, molilo, jedni su drugima pomagali i čitavog su života ostali povezani jedni s drugima. To svjedoče Ruđerova pisma sestri Anici, najmlađoj od sve djece, s kojom je Ruđer bio posebno povezan, vjerojatno i zbog generacijske bliskosti, pisma bratu Boži u Dubrovnik, bratu Bartolomeju, isusovcu koji je svećeničke dužnosti obavljao u raznim mjestima Italije. U pismima sestra Anica Ruđeru često piše o kipu „Prisvetoga Djetešca Jezusa“ koji se nalazio u njihovoj kući i kojemu su se molili. Ona kaže da se često za njega moli i da bi prije zaboravila moliti za samu sebe, nego za njega, i to svaki dan i po više

stanke, ručkove, slavlja i sl. Jednom prigodom kaže da neće neko vrijeme odlaziti na ručkove i da će se u Velikom tjednu više uzdržavati od hrane.

Kao isusovac i poznati znanstvenik družio se ne samo s klericima nego i sa svjetovnjacima od careva, carica, kraljeva, veleposlanika, ministara, knezova, baruna, prinčeva, francuskih i engleskih akademika. Posebno ga je cijenio papa Benedikt XIV. koji mu je povjeravao neke tehničke i diplomatske poslove. Na svom putovanju po Europi Bošković je nosio isusovačko odijelo iako, kako sam kaže, „inače nije preporučljivo“ da nosi svećeničku odoru. Godinu dana pred smrt piše sestri Anici da moli za njega jer mu je molitva najpotrebnija.

Što Bošković misli o znanosti i vjeri? Nedostatak prostora ne dopušta detaljniju raspravu o tome. Samo najbitnije: on je bio uvjerenja da je ljudska spoznaja nesigurna i nesavršena, a slično je i sa znanosću. Zato se Bošković u svim temeljnim stvarima svoje prirodne filozofije poziva na Boga. No, pitanje Boga nadilazi znanost. Znanstvene teorije ne mogu spoznati zašto stvari jesu takve kakve jesu. Znanost može eventualno doći do spoznaje kako se stvari događaju, ali ne zašto. Znanost ne zna svrhu svijeta i čovjeka. To zna jedino Bog koji je sve to i stvorio. Ruđerova je filozofija i znanost posve u skladu s onim što o Bogu govori Sveti pismo. Krajnji cilj stvaranja jest čovjek. Bošković kaže: „On (Bog) je za naše dobro izabrao... brojna sredstva dok je sazdravao cijelu prirodu...“

Koja bi bila poruka Ruđera Boškovića za današnjeg vjernika katolika? Prvo da ima neizmjerno pouzdanje u Boga, da se ponosa u skladu s Božjom riječi, tj. da iskreno i predano živi to što vjeruje, da bude poniran, bio velik ili malen, da pomaže drugima i da se pošteno trudi za svoj narod kako je to činio i Bošković kada je u nekoliko navrata riješio važne diplomatske poslove za svoj rodni grad Dubrovnik. Jednom ga je čak spasio od ruskog napada s mora. Pri tome nije ništa tražio za sebe nego je sve činio za domovinu. Kakva poruka ne samo današnjim diplomatima i političarima nego i vjernicima!

PROVINCIJALNI KAPITUL HRVATSKE KARMELSKЕ PROVINCИЈЕ

O. Srećko Rimac ponovno izabran za provincijala

Na Provincijalnom kapitulu u karmelskom samostanu na Buškom jezeru izabran je 5. lipnja 2017. novi (stari) provincijal za slijedeće trogodište. To je o. Srećko Rimac. O. Srećko rođen je u Rovišću kraj Bjelovara. Nakon završenog studija elektrotehnike na Sveučilištu u Zagrebu, pristupio je karmelićanima i redovničke zavjete položio 1993. Za svećenika je zaređen 1998. Magistrirao je na Papinskom teološkom fakultetu Terezijanum u Rimu iz teološke antropologije. Dvanaest godina proveo je u Sofiji (Bugarska) gdje je pružao duhovnu asistenciju tamošnjoj zajednici sestara karmelićanki, obnašao službu generalnog tajnika Bugarske biskupske konferencije, utemeljio trogodišnji teološko-pastoralni studij, otvorio prvu specijaliziranu knjižaru kršćanske literature u Bugarskoj, razvio bogatu prevodilačku i izdavačku djelatnost karmelske duhovne literature u suradnji s tamošnjim Svjetovnim redom kojega je aktivirao. Po povratku iz Bugarske izabran je za provincijala 2014. godine, a ovo mu je sada drugi mandat. Narednog dana, 6. lipnja, uslijedio je izbor provincijalnih savjetnika i priora samostana.

PROVINCIJALNI SAVJETNICI:

- o. Petar Janjić; o. Zvonko Martić,
- o. Vinko Mamić, o. Jure Zečević

PRIORI SAMOSTANA:

Remete:	o. Stjepan Vidak
Split:	o. Zlatko Pletikosić
Krk:	o. Dominik Magdalenić
Sombor (Vojvodina):	o. Bernardin Viszmeg
Buško jezero (BiH):	o. Zvonko Martić
Sofija (Bugarska):	o. Joan Hadziev
Graz (Austrija):	o. Petar Janjić
Rim (Italija):	o. Dario Tokić

Ostale službe u provinciji imenuje provincijalni savjet nakon završetka kapitula. Provincijalni kapitul nastavio je s radom do 9. lipnja do kad su se donijele odluke u vezi s budućim usmjerenjem Provincije.

SUSRET MINISTRANATA

Nagrada je sudjelovanje u zajedništvu

Na Knežiji (Zagreb), 6. svibnja, u župi Marije Pomoćnice kod salezijanača održan je ministrantski susret na kojem su sudjelovali i remetski ministranti. Susret je započeo slavljenjem mise nakon čega su priređeni razni turniri: mali nogomet, stolni tenis i kviz. Remetski ministrant Mihael Kovač osvojio je treće mjesto u stolnom tenisu za osnovnoškolce. A trojica braće Kadić: Bartol, Filip i Marko dobili su ilustrirane biblijske knjige kao posebnu nagradu za ministrante kojih je najmanje troje iz jedne obitelji. Samim studioštvom ministranti su nagrađeni jer su upoznali nove prijatelje s kojima su dijelili svoja iskustva, uz molitvu, druženje i zabavu.

br. Nikola Grizelj

JAZBINA

Marija sve povezuje

Misnim slavlјem koje je predvodio dekan remetskog dekanata fra Branko Lipša proslavlјena je Marije Pomoćnice na Fakultetskom dobru u Jazbini u nazočnosti djelatnika i župljana. O. Lipša u svojoj propovijedi osvrnuo se na duhovnu situaciju u našoj domovini. Posebno je istaknuo da smo u ratu bili više međusobno povezani nego danas kada se sve svodi na uživanje i osobne interese. „No, Marija sve povezuje i vraća pravim vrijednostima“, kazao je o. Lipša. Poslije mise organizirano je zajedničko druženje i objed.

OBITELJSKI DAN U ŽUPI REMETE

Radi, moli, voli...

Autorica:
Željka Kadić

Zajednica obitelji organizirala je svoj dan 4. lipnja. Druženje je započelo zajedničkom misom u 9 sati, a poslije je bila priprema za cijelodnevno druženje pored Caritasove kuće. Po završetku župne mise u 10.30 pridružila nam se „Zajednica Isusovi prijatelji“ iz Travnoga (osobe s posebnim potrebama i njihove obitelji) i redovnice Isusove male sestre, kao i pojedine obitelji iz susjednih župa. U hladovini drveća uokolo Caritasove kuće bili su pripremljeni stolovi. Muški dobrovoljci pripremali su roštilj, a bračni par Oreč bio je zadužen za kuhanje graha, dok je ženska ekipa bila zadužena za kruh, salate, a pridonijele su i

kolačima i voćem. Djeca su se igrala i plešala uokolo Caritasove kuće i na igralištu. Raznolikost u druženje ove je godine unio i nastup naših mladih gitarista koji su cijele godine vrijedno učili sviranje u školi gitare El musicante koja je od prošle godine u prostorijama naše župe. U samo jednoj školskoj godini značajno su napredovali i tim nastupom dodatno produbili atmosferu druženja i zajedništva. Nakon još jedne godine ovog posebnog zajedništva protkanog radom, molitvom i druženjem (Radi, moli, voli – sveti Ignacije Loyolski) razišli smo se punih srdaca i ponovno potvrdili važnost zajedništva.

*Nakon još
jedne godine
ovog posebnog
zajedništva
protkanog
radom, molitvom
i druženjem*

*(Radi, moli, voli – sveti Ignacije
Loyolski) razišli smo se punih
srdaca i ponovno potvrdili
važnost zajedništva.*

RAZGOVOR S MONIKOM PEŠORDA, HUMANITARKOM I VOLONTERKOM U MISIJAMA

Neprocjenjivo životno iskustvo u pomaganju siromašnima

- *Iako se mladi često vežu za jednu osobu pa odu skupa s njom, ja sam ih ispratila više i ostala ustrajna u svojim aktivnostima.*

Razgovarala: Lucija Čutura

Monika Pešorda ima 29 godina, završila je ekonomiju u Zagrebu na Ekonomskom fakultetu, smjer turizam. „Radila sam u turističkoj agenciji Kompas otprilike četiri godine i onda sam prije skoro godinu dana promijenila posao i sada radim u jednoj IT (informatičko tehnološkoj) firmi koja radi softvere za turistička poduzeća pa sam i dalje tu napola u turističkoj branši“, navodi volonterka Monika u svom predstavljanju. „Za vrijeme srednje škole i fakulteta sam bila aktivna u Frami (franjevačkoj mlađeži) i zboru i to me je na neki način formiralo. Doduše, odrasla sam u Donjim Andrijevcima, ali sam u 8. razred krenula u Zagrebu pa kad sam počela srednju školu u Zagrebu priključila sam se Frami u Dubravi kod hercegovačkih franjevaca. Iako smo u župi Remete, budući da smo živjeli u Jazbini, moj brat i dvije sestre krenuli su u Dubravu u Framu pa sam i ja krenula s njima. I tako sam otprilike 8 godina bila aktivna u Frami u Dubravi, dakle tijekom srednje škole i fakulteta. Još idem na zbor i susrete mlađih u Dubravu“, navodi ekonomistica Monika. Ističe da su Framu tijekom godina vodili fra Miljko Šteko, fra Tomislav Pek, fra Ljubo Kurtović, a mnogo ih se izmjenilo i u vođenju zbora tijekom godina. „Iako se mladi često vežu za jednu osobu pa odu skupa s njom, ja sam ispratila više fratara i ostala ustrajna u svojim aktivnostima.“

Nakon završenoga fakulteta, ekonomistica Pešorda odmah je počela raditi u turističkoj agenciji Kompas. U početku je radila u prodaji, potom u komercijali, zapravo, kako navodi, puno je toga prošla i mnogo putovala uz posao. „I onda je nakon četiri godine

došlo vrijeme da promijenim okruženje pa sam sada trenutno u IT firmi. Trebalo mi je nešto novo i želim još toga naučiti dok sam mlada. Uvijek treba biti u pokretu", navodi Monika.

Ostvarila san iz Maloga koncila

„Kada smo bili manji, dakle djeca, bili smo dosta aktivni u župi, pa tako dok sam živjela u Slavoniji pjevala sam u zboru i požalala vjeronauk. K tome uvijek smo primačili Mak (Mali koncil). I u Maku sam uvijek najviše voljela čitati kratka pisma iz misija. Kad bih ih čitala maštala sam kako će jednoga dana otići i ja u Afriku. Dugo sam maštala o tome, pa dok sam bila na faksu znala sam da neću moći otići u Afriku na neko duže vrijeme jer inače svi volonteri idu na šest ili devet mjeseci, a ja sam mogla samo možda dva mjeseca i to preko ljeta. Budući da nisam radila tijekom studija, naravno nisam sebi mogla priuštiti taj put. Jer, kada volonteri idu u Afriku sve moraju sami financirati, od avionske karte do smještaja i hrane, a kako mi je to bio veliki problem završila sam u Americi. Dvaput sam dobila avionsku kartu jer me netko financirao.

Ljudi vole pomagati, samo ih treba potaknuti

Kada sam počela raditi, prepala sam se jer sam uštedjela nešto novaca, ali nisam imala vremena za otići u Afriku. U agenciji sam počela raditi u petom mjesecu i mogla sam ići na godišnji tek nakon šest mjeseci, a u jedanaestom mjesecu je u agenciji bila sezona pa nisam mogla otići na godišnji prije prvoga mjeseca. Nisam znala kuda će u veljači na godišnji jer nitko nije mogao ići sa mnom, ali sam već bila spremna jer sam moralna negdje otići. Budući da je u veljači niska sezona, zamolila sam u agenciji produženi godišnji od tri, četiri tjedna i kada mi je odobren odlučila sam otići u Afriku. Putem mrežnih stranica pronašla sam da postoji hrvatska misija u Keniji i iskočilo mi je ime fra Mire Babića i njegov broj. Nazvala sam ga i pitala mogu li doći, iako sam bila svjesna da su tri i pol tjedna jako kratko vrijeme. Rekao mi je da mu pošaljem nešto o sebi. Za odgovor sam dobila 'ok', kupi kartu za Nairobi, od Nariobija uzmeš taksi do autobusnog, kupi kartu za Nakuru,

ru, u Nakuru promijeni autobus i dođi do Subukija i tamo se vidimo', na to sam odgovorila drugi dan da sam kupila kartu. Nije bilo previše dogovora ni pregovora i sve sam riješila tri tjedna prije nego što sam trebala ići. Tada sam prvi puta otišla u Afriku na tri i pol tjedna što je veoma kratko vrijeme jer je to totalno drugi svijet i dok se snađeš tamo već trebaš ići doma. U mom primjeru, dok sam bila tamo ja nisam ništa veliko promijenila, mogla sam ljuljati djecu na ljuljački svaki dan, pomoći im s oblaženjem i spremanjem, pomagala sam sa svakodnevnim sitnicama, nisu to bile neke velike promjene. Ali veći utjecaj je bio kada sam se vratila jer svi koji su čuli da sam išla počeli su donirati i pomagati kako i koliko mogu. Otkako sam bila prvi put u Africi, prije četiri godine, konstantno se nešto događa i ja idem u druge župe pričati o svome iskustvu i širiti osjećaj za pomoći i to je isto moj način volontiranja."

To je potpuno drugi svijet

Zauzeta humanitarka Monika u svibnju ove godine bila je ponovno u Africi, kako ističe, samo na 10 dana. „Samo dva dana prije rekla sam - ako se netko želi odreći 10 kuna ili jedne kave da može. Nisam mislila da će se odazvati ljudi, već da će samo moje prijateljice i bliske osobe donirati, ali na kraju sam u dva dana skupila više od 10 000 kuna. Možda netko ne može otići, ali su mi se ljudi s raznih strana javljali, čak i neki koje nisam dugo ni čula jer su htjeli barem nekako pridonijeti tome plemenitom činu. S moje strane mislim da je to veći utjecaj mog odlaska u Afriku. Ja sam u Afriku išla radi sebe jer sam to morala vidjeti, ali volonterski jer sam uvijek volonter.

„U trgovinici u malom selu ima jedan hladnjak s Coca-Colom i Fantom, i svi više vole Fantu nego Colu. Neki imaju mobitele, pretežito jeftinijih marka koje se tamo proizvode, ali u većini domova nemaju struje i ne mogu puniti mobitele, pa su u trgovinama počeli prodavati mjesto za punjenje mobitela.“

Nevjerojatno je kolika je socijalna razlika, dakle svaki put kada dođem promatram, Nairobi je metropola, pun nebođera i kolonijalnih kuća i vila u kojima žive stranci, a nekoliko kilometara dalje u slamanatim malim kućicama žive ljudi koji nemaju ništa i to su dva različita svijeta. Do tamo gdje je fra Miro ima pet sati vožnje od Nairobija, oko 250 km – što nije mnogo, ali su ceste zemljane i teško prohodne pa put traje dugo. Ljudi koji žive tamo nemaju struje i žive u kućicama od blata. Ove godine kada sam bila primijetila sam da su im uveli struju, ali će trebati još dosta vremena da se prilagode tome. Struja im i inače ne bi trebala jer nemaju nikakve aparate, jedino što bi im koristilo od struje je svjetlo. Ima zemalja i gradova u Africi gdje se život normalno odvija, ali kad se ode samo malo u unutrašnjost to je potpuno drugi svijet. Svaki put se iznenadim koliko je drugačije.“

Prodaje se mjesto za punjenje mobitela

Zanimljivo je, navodi dalje Monika da dosta ima osviješteneosti o civilizaciji, jer tamo imaju dosta jake telekomunikacije i naravno Coca-Colu. „U trgovinici u malom selu ima jedan hladnjak s Coca-Colom i Fantom, i svi više vole Fantu nego Colu. Neki imaju mobitele, pretežito jeftinijih marka koje se tamo proizvode, ali u većini domova nemaju struje i ne mogu puniti mobitele, pa su u trgovinama počeli prodavati mjesto za punjenje mobitela. Ne percipiraju toliko koliko i mi jer su neopterećeni tim dijelom, naime ne znaju što sve postoji. Oni imaju svoj neki svijet i njima je dobro gdje jesu. Ali naravno ne bismo mi smjeli njih zaboraviti, uvjeti u kojima žive nisu adekvatni čovjeku niti 21. stoljeću. Na primjer, njima je bilo smiješno kada smo im ja i drugi volonteri pokušavali objasniti što je to snijeg. Ne znamo uopće kako to usporediti, poput ulica punih pjene, šećera ili soli pa se kroz to prolazi, jer oni sebi ne mogu percipirati snijeg i misle da se kroz njega ne može proći. Imala sam super razgovor kad me jedna mama pitala ‘kako vi u avionu?’, oni sada svi znaju za Hrvatsku zbog fra Mire pa sam ja njih sezala kada će doći u Hrvatsku i kaže mi da bi mogla i ona. No, boji se ipak aviona jer joj nije baš jasno kako to kada se

ustaneš u avionu i odeš na drugu stranu da se avion ne prevrne.“

Volonterka Pešorda ističe da imaju samo pet stvari koje jedu, osnovne namirnice kao grah, riža, kukuruz, raštika i čapati, a što je nešto poput tortilje ili palačinke. „Od kukuruza rade žgance ali rijede, i to piju za međuobrok što ja naprosto nisam mogla. Kada su me pitali zašto to neću sam rekla da nikada to nisam pila, pa im nije bilo jasno što mi jedemo u Hrvatskoj. Nemaju percepciju uopće ni o drugoj hrani, osim onoj koja se nalazi u tim predjelima. U sušnim razdobljima im je veliki problem jer onda nemaju hrane, a kako nemaju hladnjaka meso ne spremaju već potroše u jednom danu i to rijetko jedu meso jer ne mogu spremiti ostatke.“

Nije dovoljno samo molitva, nego i djela

Osvrćući se na mlade u našim župnim zajednicama, humanitarka i volonterka Pešorda ističe da nije dovoljno samo pjevati i moliti, nego se mora naći ravnoteža. „Zajedništvo i molitva trebaju pomagati mладимa da izrastu u osobe koje će činiti plemenita djela, biti zauzeti u društvu, a zajednica ih treba oplemenjivati i pomagati im. Tu vidim problem u radu s mладимa. Nije se ni meni svaki put islo na susrete Frame, na probe pjevanja, ali sam jednostavno to sebi dala zadatak da iz toga moram i trebam napraviti nešto plemenito. Tako smo, i dok smo bili u Frami neprestance radili nešto humanitarno, od posjeta bolesnim, starijim, nemoćnim, zatim pomaganja siromašnima. Jer vjera bez djela je mrtva vjera.“

DESETORO DJECE ISTODOBNO KRŠTENIH

Naša župa već nekoliko godina ima pozitivnu statistiku što se tiče broja krštenih. Tako smo 22. travnja krstili čak desetoro djece pod jednim obredom. To je bilo posebno iskustvo u prepunoj crkvi. Osjetila se jedna istinska povezanost da smo župna zajednica i da smo blagoslovljeni brojnim mladim obiteljima.

---

*Nakon krštenja
Gospodinova otvoriše se
nebesa, a Duh siđe na nj
kao golub. I glas s neba
zaori: Ovo je Sin moj,
Ljubljeni! U njemu mi sva
milina! (Usp. Mt 3, 16-17)*

Zagrebački nadbiskupi i biskupi mole i zahvaljuju

Zagrebački biskupi, nadbiskupi, kardinali rado su hodočastili i hodočaste u svetište Najvjernije Majke zagovornice Hrvatske. Tu tradiciju nastavlja kardinal i metropolit Josip Bozanić, posebno za svetkovinu Velike Gospe. To su činili i njegovi prethodnici, blaženi Aloj-

zije Stepinac često je sam hodočastio Majci Božjoj Remetskoj i vodio velike procesije u remetsko svetište, a hodočašća je nastavio i sluga Božji kardinal Franjo Kuharić. U teškim vremenima za našu Domovinu sluga Božji kardinal Kuharić vodio je procesiju od nekoliko desetaka tisuća hodočasnika da bi s njima molio za mir u domovini i svijetu. U prošlim vremenima, o remetskoj crkvi kao središtu marijanske pobožnosti u Hrvatskoj piše Splićanin Lovro Grizogon DI (1590-1650) u svome djelu „Mundus Marianus“ (Marijin Svijet): „U Kraljevini Hrvatskoj, nekad veoma moćnoj, a sada nemilo okljaštrenoj i potlačenoj osmanlijskom tiranijom, nalaze se svetišta posvećena časti Djevičinoj. Prednjači, čudesima slavna, crkva časnih otaca reda Sv. Pavla Pustinjaka, zvana Sveta Marija Pustinska (Remetska), nedaleko Zagreba. Tu Djevica, moću kojom je Bog obdari, iz godine u godinu tvori čudesna na utjehu pretužne ove kraljevine“ (danas su čuvari Svetišta oci karmelićani).

Zato od davnina naš narod hrli našoj najvjernijoj Majci Božjoj Remetskoj zagovornici Hrvatske - Advocati Croatiae, kojoj upućuje svoje molitve i prošnje da ga zagovara kod svoga Sina.

Zlatko Šušnić

O stotoj obljetnici rođenja Juraja (Đure) Jelačića

Floridske peći krenule iz Remeta

- U našem časopisu uvijek nam je zadovoljstvo donijeti opis ljudi koji su ostavili trag iza sebe. Ovdje donosimo tekst o Juraju Jelačiću koji je rođen u Gračanima koje su tada bile naša župa i kršten je u remetskoj crkvi. Život ga je odveo u Urugvaj, te je i naša crkva i svetište postalo poznato preko novinskih članaka o Jelačiću.*

Otoplini doma, o ljubavi i ratu našeg Hrvata Juraja Jelačića piše urugvajski novinar (Emilio Martinez Muracciole) suradnik u raznim utjecajnim novinama i jednom urugvajskom radiju. Novinaru su bili poznati samo neki podaci - da je rođen u nekom selu pokraj Zagreba, da je kršten u Remetama, pa je tako preko web-stranice naše župe došao i do župnika o. Antonija Marija Čirka s kojim se je povezao čestim dopisivanjima.

U travnju ove godine obilježila se je stogodišnjica rođenja Juraja Jelačića kojega se u Floridi (Urugvaju) smatra zaslužnim za vrlo važan posao izravljivanja keramičkih peći (kamina) u vlastitoj radionici kojom je obilježio jedno razdoblje u Floridi.

U knjizi Status Animarum (stanje duša) župe Remete str. 94, stoji zabilješka Juraj (Đuro) Jelačić rođen 17. travnja 1917. godine, ime majke Katarina, rođena 26. travnja 1890., umrle 5. srpnja 1919. U matičnim knjigama stoji da je rođen u Gračanima (Gračani 7), a kršten u Remetama. Naknadno je upisano da se oženio 27. prosinca 1956. u župi San Jose u Urugvaju gradu Florida. Taj podatak naknadno je upisao remetski župnik Leopold Rusan. Krsno ime mu je Juraj, ali se koristi i imenom Đuro, a ime na španjolskom mu je Jorge.

Prenosimo dio istraživanja što ga je spomenuti novinar iz Urugvaja donio u svome članku. Prvi svjetski rat i smrt majke kada je imao samo dvije godine, ostao je na brizi svojoj teti. Teški život i Drugi svjetski rat uvjetovali su njegov odlazak u Evropske zemlje (Belgija, Poljska, Italija, Francuska i Mađarska) gdje usavršava svoj zanat, zatim odlazi u Kanadu i Ameriku. Nakon svršetka

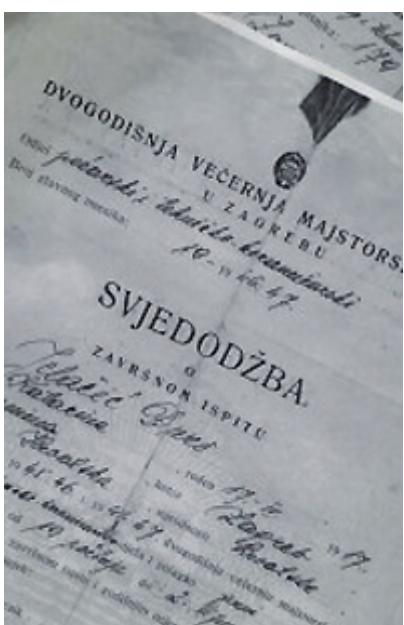
Pripremili:

O. Antonio Mario Čirko

Zlatko Šušnić

Prijevod sa španjolskog jezika: Lucija Gluić

Drugog svjetskog rata, Đuro se vraća u domovinu i od 1945. do 1947. pohađa dvogodišnju večernju majstorsku školu u Zagrebu i usavršava pećarski zanat. Zbog neslaganja s komunističkim režimom Đuro odlazi 1954. godine u Brazil, a 1955. u Urugvaj - Floridu gdje započinje svoje majstorsko umijeće, izgrađivanje starinskih keramičkih peći kakvima su se u prošlosti grijali u Hrvatskoj, a što je za podneblje u Urugvaju bilo vrlo neuobičajeno, ali su postale vrlo značajne u tamošnjim domovima, s obzirom na klimatske uvjete.

U Brazilu 1954. godine, upoznaje svoju djevojku Saru Pastorini. Novinar Emilio navodi da su se upoznali i zaljubili u Brazilu, na termama Gravatal, Sanata Caterina, gdje je Sara, za mnoge nezaboravna učiteljica vrtlarstva, često išla na izlete. Nakon upoznavanja, nekoliko mjeseci su održavali vezu pismima, dok se nije dogodio novi izlet. Sara je otišla sama, ali se vratila u pratinji. Sarina nećakinja Ines Arburua Pastorini „Pituka“ napisala je da je Jelačić bio drag čovjek, jako sličan Karolu Wojtyli (Ivan Pavao II). Obitelj Pastorini imala je 17 braće i sestara. To je bila jako velika obitelj, iznimno bliska. U početku spomenuta obitelj bila je sumnjičava prema njemu jer o njemu nisu ništa znali pošto je došao iz jedne daleke europske zemlje obuhvaćene ratom. Iako su bili sumnjičavi na kraju su mu povjerivali na riječ da ništa ne taji i da je iskren kad govori da nije nikada bio oženjen i da nema djece. Sarina nećakinja, koja danas ima 89 godina, reći će s osmijehom na licu: „On je bio jako dobar prema mojoj teti“.

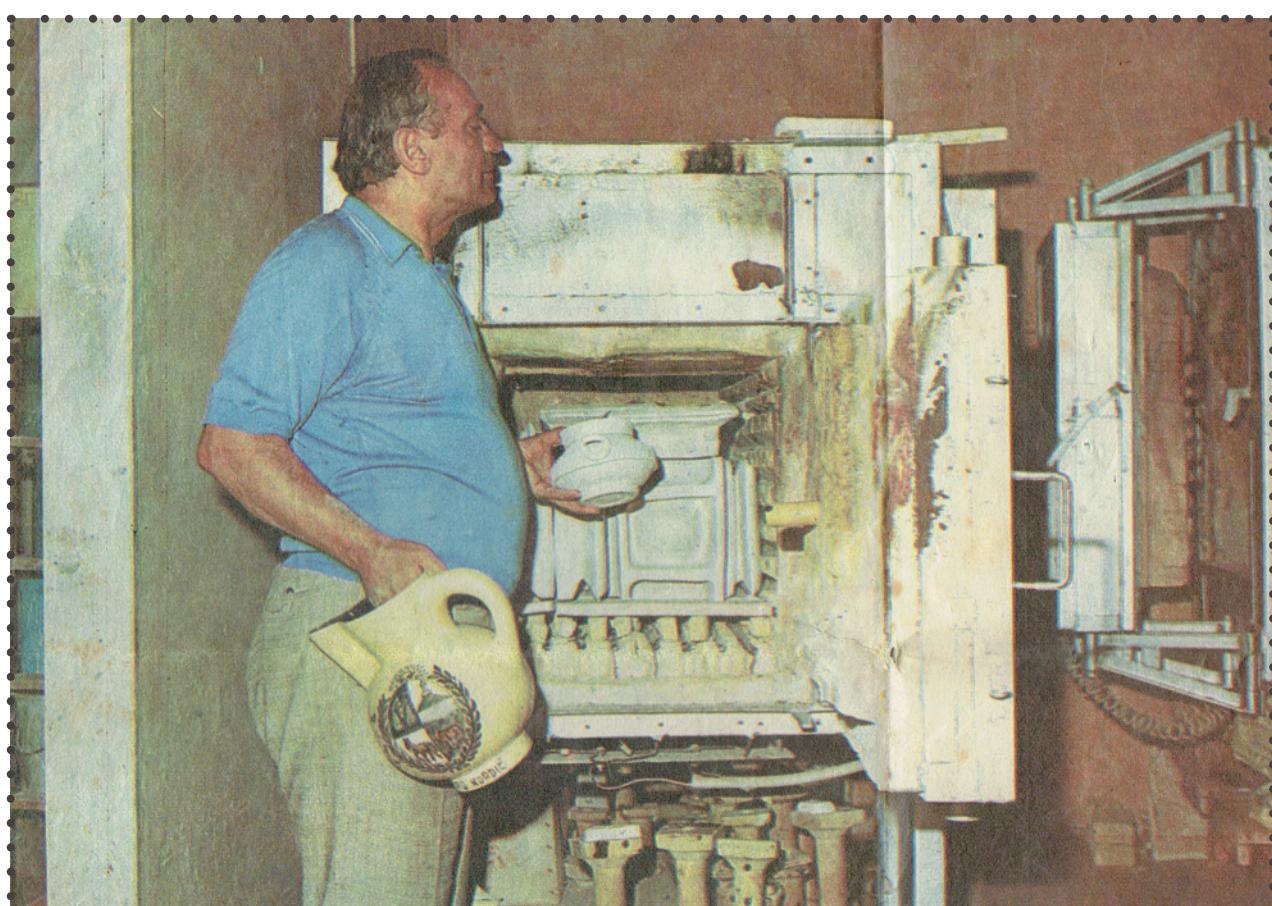
Šezdesetih godina prošlog stoljeća otvorio je prvu radionicu u garaži, posao mu je cvjetao i uspio se proširiti po cijeloj zemlji. Godine 1973. odlučuje se preseliti u Buenos Aires, ali mu se tamo nije svidjelo pa se opet vraća u Floridu, gdje u drugoj polovici sedamdesetih, započinje proizvodnju peći, održava i tečajeve keramike, prvo privatne, a kasnije na UTU (Sveučilište u Urugvaju). Zahvaljujući njemu, tamo su mnogi Floridići izučili keramičarski zanat.

Svi koji su ga poznavali opisuju ga kao poštelog, ljubaznog, zahtjevnog, ozbiljnog, a u nekim prilikama i temperamentnog. Takoder, ističu ga kao obrazovanu osobu koji je znao biti prilagodljiv u različitim situacijama s osobama s kojima se susretao. Kažu da je bio poliglot, govorio je tri jezika i s još nekima se snalazio. Mnogi ga hvale o njegovom poznavanju i rukovanju glinom, tako i pečenjem, lakiranjem, ali i kreativnošću te povrh svega zahtjevnosti za druge i njega samoga. Jednom prilikom na početku školske godine na Sveučilištu, govorio je svojim učenicima: „Uz mene i sa mnom ćete naučiti zanat. Zajedno ćemo proći put koji sam ja odabrao prije toliko desetljeća. Put koji ste sada vi odlučili proći. Vidjet ćemo što nas čeka kada stignemo na posljednju točku, svaki na svoj način.“

U čemu je uspjeh Jelačićeve proizvodnje peći koje su u Urugvaju poznate kao „floridske peći“ majstorski izrađene, vrlo efikasne, koriste manje drveta za ogrjev te iskorištavaju dosta topline od dima, njegovi tipovi peći dosizali su toplinsku učinkovitost i do 80%, što je potvrđeno sa stručne strane. Tradicionalna krelska peć ima manju efikasnost, odnosno daje manje topline. Osamdesetih godina prošlog stoljeće započinje s prodajom radionice, koju je 1985. godine kupio Alex Neumann. Radionica još i danas radi, prodajući peći po cijeloj zemlji.

Jelačić se po pričanju poznanika žarko želio vratiti u Hrvatsku i u tome je uspio kada se Hrvatska početkom devedesetih osamostalila. Došavši u Hrvatsku, koja je tada još bila u ratu, nije nikoga poznavao, te je bio narušenog zdravlja. Njegovom narušenom zdravlju pribrojio se i strah od ratnih zbivanja. Čini se da je njegova nesvesna reakcija uvijek bila bježanje od rata i ratova, zbog njegove traumatične prošlosti u Domovini. Narušenog zdravlja vratio se u Urugvaj gdje je 16. kolovoza 1993. umro. Nije nam poznato kada

je točno bio u Hrvatskoj ni da li je imao kontakte s dalnjim rođacima u Gračanima.

PRISPODOBA O SIJAČU I ZABRANJENOM KUKANJU

„Uzalud nam trud sijači... Bez oranja nema sijanja“

- *Teolozi i drugi kršćani puni su citata o sjemenu, a zaboravljaju ljudsko srce, srce ljubavi koje treba pripremiti za sjeme. Često se bacaju riječi, razbacuju se s pojmovima, a premalo obrađuju ljudsko srce. Sijač se povremeno i zaboravi, a tek kad nema uroda onda počima razmišljati o obrađenom tlu.*

Autor:
Vlado Čutura

Pod naslovom »Zabranjeno kukanje« objavljena je vijest diljem svijeta, a ta poruka našla se na vratima pape Franje. Mnogi su je mediji prenijeli da u njoj stoji što papa Franjo misli o ljudima koji se stalno žale, te da je odgovor izvješen na

vratima njegova skromnog stana u Vatikanu. Izvješena je na talijanskom jeziku i slovima u crveno-plavoj boji u kojoj dalje piše da »prekršitelji pate od sindroma stalnog osjećaja žrtve, kao i od manjka humora te sposobnosti rješavanja problema«. Kad se to stavi u prispodobu o

sijaču iz Lukina evanđelja, onda se otvara niz životnih svakidašnjih ljudskih pitanja. Prispodobe o sijaču često tumače kršćani kako im to odgovara, bacaju riječi, razbacuju se pojmovima, terminima, citatima, a ona je tako jasna i prejasna da joj se nema što dodati ili oduzeti. I Papa je ponovno tumači u dvije riječi „Zabranjeno kukanje“! Često čujemo s olтарa ili od drugih „učenih“ kršćana

da oni siju sjeme Božje riječi. No, logično se pitanje postavlja iz ljudske svakidašnjice – tko to sije po asfaltu, po ledu, po rijeci...? „Istoga dana Isus izide iz kuće i ode sjesti uz more. K njemu nagrne silno mnoštvo, tako da je morao ući u lađicu. Sjeo je u nju, a mnoštvo je stajalo na obali. Mnogo im je govorio u prisopodobama: Neki je ratar sijao sjeme. Dok je sijao po polju, dio zrnja padne na stazu pa dođu ptice i pozobaju ga. Dio sjemena padne na kamenito tlo gdje je zemlja plitka, pa odmah nikne. Ali kad je granulo sunce, izgori i osuši se jer nije imalo duboka korijena. Dio sjemena padne u trnje pa ono poraste i uguši ga. Dio ga, napokon, padne na dobru zemlju i donese plod: jedno stostruk, drugo šezdeseterostruk, treće trideseterostruk. Slušajte, kad već imate uši! Priđu mu učenici i upitaju: ‘Zašto ljudima uvijek govorиш u prisopodobama?’ On im odgovori: ‘Zato što je vama dano da razumijete tajne nebeskoga kraljevstva, a drugima nije.’ Tu je jedno od otvorenih pitanja današnjice - tko razumije? Često slušamo o problemima s amboma, iz usta kršćana koji su jako povezani s Crkvom, ali sve manje – čini se – razumijevanje tih jednostavnih riječi koje nerijetko izvrću govornici.

Dođe Zli i otme mu ono što mu je u srcu posijano

Nadalje im kaže: „Da vam objasnim priču o sijaču. Svakomu tko čuje riječ o kraljevstvu, a ne razumije je, dođe Zli i otme mu ono što mu je u srcu posijano. To je sjeme zasijano pokraj puta. Kamenito tlo oni su koji čuju Riječ i odmah je radosno prihvate, ali nemaju duboka korijena i nestalni su. Čim ih zbog Riječi snađe nevolja ili progostvo, pokolebaju se u vjeri. U trnje zasijano sjeme su oni koji čuju Riječ, ali je životne brige i zavodljivost bogatstva uguše u njima te ona ne donese roda. Dobro tlo je srce čovjeka koji čuje Riječ i razumije je te ona donese rod - stostruk, šezdeseterostruk ili trideseterostruk veći od posijanoga.“ Upravo je to sjeme o kojem valja promišljati, jer nisu to puke riječi s govornice i propovjedaonice,

nego to je sjeme koje traži rahlo tlo, obradivo, ono gdje će niknuti nešto. Tu je jasno da je tlo ljudsko srce, um, razum, onaj omekšani, sve puno ljubavi prema Bogu i čovjeku. Teolozi i drugi kršćani puni su citata o sjemenu, a zaboravljaju ljudsko srce, srce ljubavi koje treba pripremiti za sjeme. Često se bacaju riječi, razbacuju se s pojmovima, a premalo obrađuju ljudsko srce. Sijač se povremeno i zaboravi, a tek kad nema uroda onda počima razmišljati o obrađenom tlu. Sve to povlači pitanje današnjega pastoralista, pitanje kršćanske svakidašnjice i svakoga od nas o čemu valja promišljati jer nije samo bacanje sjemena bilo gdje rješenje pastoralnih problema ili kršćanskoga života. Otkud kukanje dolazi? Zašto kukanje? Ako se baca sjeme na pogrešno mjesto, onda je problem u sijaču kojem priliči izravno bratski ga opomenuti i reći: „Uzalud nam trud sijači... Bez oranja nema sijanja“.

Bog ljubi vesela darivatelja

Na pojedine „sijačke poslove“ daje odgovor Druga poslanica Korinćanima gdje sv. Pavao piše: „Shvatite nas! Nikomu nismo nanijeli nepravde, nikoga nismo upropastili, nikoga zakinuli. Ne govorim da osudim. Ta rekoh već: u srcima ste našim te umiremo i živimo zajedno. Veliko je moje pouzdanje u vas, uvelike se vama ponosim. Pun sam utjehe,obilujem radošću uza svu nevolju našu.“ Na te retke nameće se logično pitanje zajedništva, razumijevanja, zapravo poziv da budemo jedni uz druge, a ne da se udaljavamo jedni od drugih. Nije sv. Pavao pričao o veličanstvenim hramovima u kojem, htjeli ili ne priznati, živi tek po jedan redovnik, o velikim parkinzima koja su prazna kroz tjedan, ali netko je tobože nešto napravio ili o nekim knjigama, zbornicima. Sv. Pavla se može promatrati kao prvoga teologa i s toga stajališta stavljati ga u kontekst realnoga svijeta koji je i danas aktualan. Nadalje, sv. Pavao piše: „Svatko neka dade kako je srcem odlučio; ne sa žalošću ili na silu jer Bog ljubi vesela darivatelja.“ To su presnažne riječi za promišljanje. Traže od svakoga pojedinca odgovor? Sve valja staviti u kontekst sijača, a da bi se nešto posijalo potrebno je prije uzorati, obraditi zemlju jer u protivnom korijen će biti plitak. Bez kukanja i pretjeranoga citiranja, bez razbacivanja velikih riječi i Blažena Djevica Marija je svjedočila, ali svojim primjerom, otvorenim srcem prihvaćanja Božje volje i svih okolnosti u kojima se našla.

HODOČAŠĆE U MEĐUGORJE ZAJEDNICE OBITELJI

Svoje smo križeve ponijeli na Križevac

- *Svako hodočašće je posebno. U njemu se očituje vjera, ljubav, predanje, nesobičnost... Hodočašća nas podsjećaju da smo svi mi putnici na putu prema nebu. Iskustvo našeg hodočašća u Međugorje donosimo kroz dijelove dnevnika putovanja Željke Kadić, župljanke i članice Zajednice obitelji.*

Autorica:
Željka Kadić

Petak, 16. lipnja 2017.

Okupili smo se na jutarnjoj misi kako bismo se zajednički otisnuli na dugo iščekivano hodočašće u Međugorje. Nakon hodočasničkog blagoslova u mislima da nas Majka Božja Remetska ispraća, raspoređeni u dva autobusa krenuli smo prema Međugorju. Putem smo molili s našim svećenicima o. Antonijem i o. Danijelom, razgovarali, upoznavali se međusobno. Uz dva polusatna zaustavljanja stigli smo do odredišta oko 16 sati.

Subota, 17. lipnja 2017.

Nakon doručka svi smo bili spremni za odlazak na Podbrdo - brdo ukazanja. Naše se hodočašće poklopilo s hodočašćem osoba s posebnim potrebama među kojima je bilo i onih koje se ne mogu samostalno kretati ili im je to skroz otežano. Tako nas već na prvim koracima Podbrda dočekalo živo svjedočanstvo vjere. Surovim putem lagano započinjemo svoj uspon k Mariji, Kraljici Mira. Župnik predvodi molitvu krunice, mi prebiremo zrnca i pazimo da svaki naš oprezni korak gore bude siguran. Istodobno, pored nas su mladići iz zajednice Cenacolo na posebno pripravljenim nosilima, potom istom surovom terenu, koji nas sve vodi do Marijina kipa, uzbrdo i nizbrdo čvrstim

i žustom, ali sigurnim koracima, prenosili osobe s invaliditetom kako bi i one dobine mogućnost doći do Kraljice Mira, predati joj svoje radosti i žalosti, smijeh i suze... A na vrhu Brda ukazanja – mir primjeren Kraljici Mira. Tiha molitva, unutranji razgovori, zahvale, predanja, posvećenja, suze – odmor duše u Mariji i Isusu. Umornih nogu, ali odmorene duše svi polagano se spuštamo drugom stazom prema Plavome križu i zajednici Cenacolo. U njihovom nas je dvořištu dočekao hlad gdje smo malo predahnuli, a onda ušli u veliku dvoranu u kojoj smo pogledali film o majci Elviri (osnivačici zajednice) i razvoju zajednice. Nakon filma dvojica pripadnika zajednice su nam kroz osobna svjedočanstva predstavila sebe i rad zajednice. Toga dana, kada smo ih posjetili, predstavili su nam svoju svakodnevnicu u kojoj se bave najrazličitijim aktivnostima – stolarija, keramika, vrtlarenje, kamenorezanje, odžavanje domaćinstva... Popodne smo posjetili Majčino selo. Ljubažna domaćica ispričala nam je sve o osnivaču dr. fra Slavku Barbariću, osnutku i današnjem radu Majčinog sela. To je ustanova za odgoj i skrb napuštene i nezbrinute djece koja djeluje od 1993. Nastala je iz želje osnivača o. Barbarića da se djeci i mladeži u potrebi pruži planski i organizirani odgojno-

obrazovni rad i skrb kroz koje bi se mogli temeljno razvijati u tjelesnom, umnom, čudorednom, religioznom i kulturnom pogledu. Kroz katoličke sadržaje i ideje nastoje im se omogućiti uvjeti slobode, dostojanstva, prihvaćanja, a nadasve ljubavi i razumijevanja. Briga o djeci povjerena je školskim strama franjevkama hercegovačke provincije i suradnicima laicima. Ustanova je službeno započela s radom 8. rujna 1996. godine. U sklopu sela nalazi se i dječji vrtić, stomatološka ordinacija i fizikalna terapija. Uz Majčino selo nalazi se i Vrt sv. Franje. Lijepo je spomenuti da smo u Majčinom selu susreli i našu župljanku Mariju Pašalić koja tamo volontira. Navečer smo sudjelovali u misnom slavlju, a zajedničko druženje nakon večere zamijenili druženjem s Isusom kroz večernje euharistijsko klanjanje ili njegovanjem i uspavljivanjem umorne dječice i pripravljanjem za jutro u kojem nas je čekao još jedan uspon – svoje ćemo križeve ponijeti na Križevac.

Nedjelja, 18.lipnja 2017.
Poveća skupina remetskih hodočasnika okupila se kod kipa Kraljice Mira u jutarnjim satima pred međugorskom crkvom odakle su predvođeni o. Danijelom krenuli put Križevca, brdom iznad Međugorja (520 m) na kojem su župljani još 15. ožujka 1934. godine podigli 8,56 m visok armiranobetonski križ na kojem stoji: „Isusu Kristu, Otkupitelju ljudskog roda, u znak svoje vjere, ljubavi i nade, u spomen 1900. godišnjice Muke Isusove“.

Brojne su obitelji odlučile ići u cijelosti. Odrasla djeca s ostalim svojim prijateljima hrabro i spretno gazili su putom koji je postajao sve suroviji. Ja, u nosilcima-

prtnjači nosim svoga sina Jakova i nije nam baš jednostavno, ali kćer Ana se, za razliku od jučerašnjeg uspona na Brdo ukananja, baš jako muči, a suprug je zbog oporavka od operacije koljena još uvijek ne može nositi. Već od druge postaje razmišljamo da se s malom djecom ipak vratimo na početak i pričekamo povratak skupine. U tom trenutku, dragi kumovi i prijatelji iz Zajednice primjetili su te dvojbe i uzimaju Anu u svoje ruke i na

svoja ramena, i nose je uzbrdo. Ne dopuštaju nam odustanak, pružaju nam sebe. Zahvalnost u srcu. Svi svoje križeve na različite načine nosimo velikome Križu na vrhu. U molitvi i sabranosti, pazeći i strpljivo čekajući jedni druge stižemo k našem cilju – velikome Križu. Trenutci za predah, molitvu, okrijeputu duše i tijela, a onda povratak u podnožje olakšani za sve ono što gore pod križem podložismo i predasmo...

Vraćamo se u kuću gdje smo bili smješteni i onima koji nisu mogli ići s nama predajemo dio srca i duše koje smo i tim usponom pročistili, a zatim zajednički sudjelujemo na misi. Nakon mise ostao je još pokoj kratki trenutak za kakvu osobnu vjersku potrebu, a onda odlazak na objed i zatim polazak za Zagreb. Putem molimo, pjevamo, iznosimo osobna svjedočanstva... Osnovnoškolska djeca u busu prepričavaju svoje doživljaje. U očekivanju ponovnoga hodočašća – utječemo se zagovoru Majke Božje, Remetske i Međugorske, jedinoj i Najvjernjoj Majci....

PUTOPIS SA ŽUPNOG HODOČAŠĆA U FATIMU

„Vratili smo se kući kao velika obitelj“

Autor:
Daniel Lacko
Slike:
Skupne fotografije
s hodočašća

Na prvi dan ljeta, u Zagrebačkoj zračnoj luci okupila se vesela i uzbudena grupa. Bili su to hodočasnici u Portugal, uglavnom iz Remeta uz nekoliko „gostiju“ iz župe bl. Augustina Kažotića s Pešćenice, predvođeni remetskim župnikom, ocem Antonijom, ocem Ilijom te našim vodičima iz Sesvetskih sela, župnikom Antunom Senteom i Nikolinom Radočaj. Mnogima je ovo putovanje bilo i prvo hodočašće izvan Hrvatske. Uzbudjenje i očekivanja tim su veća jer se ove godine obilježava stota godišnjica Gospina ukazanja u Fatimi. No osim hodočašća, putnike je čekalo i upoznavanje s Portugalom, zemljom u kojoj nas većina nas još nije bila.

Suputnici su se poznavali tek površno, iz viđenja, s misa i ostalih župnih događanja. Šest dana i mnogo nezaboravnih doživljaja kasnije, vratili smo se kući kao velika obitelj. Portugal nas je oduševio svojom ljepotom, raznolikošću, životnošću, svojom povijesti i kulturom te u mnogo čemu, sličnostima s Hrvatskom. Mnoge pak duhovnosti i susreti koje smo doživjeli, oplemenili su nas, obogatili i približili Bogu i nama samima.

Naravno da je u jednom članku nemoguće opisati sve što smo saznali, doživjeli i vidjeli. Stoga ćemo kroz nekoliko izdvojenih slika pokušati dočarati ozračje putovanja koje ćemo pamtitи cijeli život.

Tajna izgubljenih kofera

Putovanje gotovo da nije ni počelo, a naša se grupa već suočila s prvim iskušenjem. Naime, po dolasku u Lisabon, uspostavilo se da nam nedostaje čak devet kofera. Neugodna spoznaja za one koji su ostali bez svojih stvari, ali i prijetnja da se u cijelu grupu unese nemir i nezadovoljstvo. Niti veliko iskustvo i zalaganje naše vodičice Nikoline nije pomoglo da se koferi nađu. Izvjesno je bilo da će potraga za nestalim koferima potrajati barem dan-dva, pa smo se neki punih, a neki praznih ruku, uputili prema hotelu. No, ova je neugodnost pokazala da je naša grupa složna i da je takva sitnica kao što je gubitak stvari ne može pokolebiti. Uostalom, nije li sv. Antun Padovanski (kojeg smo poput pravih Portugalaca počeli zvati Lisabonskim) između ostalog i zaštitnik izgubljenih stvari?! Nikolina je sljedeća dva dana neumorno pokušavala ući u trag koferima i pronaći na-

čina da ih dostavi vlasnicima. Za to vrijeme koferi su postali jedna od glavnih tema šala i zadirkivanja. Nikakvih problema međutim nije bilo jer su oni sretnici sa stvarima, nudili svoju robu onima bez njih. Naposljetku, nestale su kofere njihovi vlasnici dobili tek treći dan, u Fatimi. Što se s njima u stvari dogodilo nismo uspjeli sazнати. Tako je tajna ostala tajnom, a nezgoda postala zgodom. Jednom od mnogih s ovog putovanja koja će se još dugo prepričavati.

Antun i Antonio

Prvu misu na hodočašću slavili smo u crkvi posvećenoj sv. Antunu Lisabonskom, podignutoj na mjestu na kome se nalazila njegova rodna kuća. Sveti Antun je kao zaštitnik malih ljudi možda omiljen u Hrvatskoj, ali u Portugalu je bez premca najznačajniji svetac. Osim što je zaštitnik Portugala, o njegovoj popularnosti govori i činjenica da je Antonio jedno od najčešćih portugalskih imena. I mi smo u našem autobusu imali čak tri Antonija. Uz naša dva župnika, treći je Antonio bio vozač. Jedini Portugalac u autobusu, simpatični, nježni div koji nas je sigurno vozio i nesebično pomagao u čestim prekrcavanjima kofera.

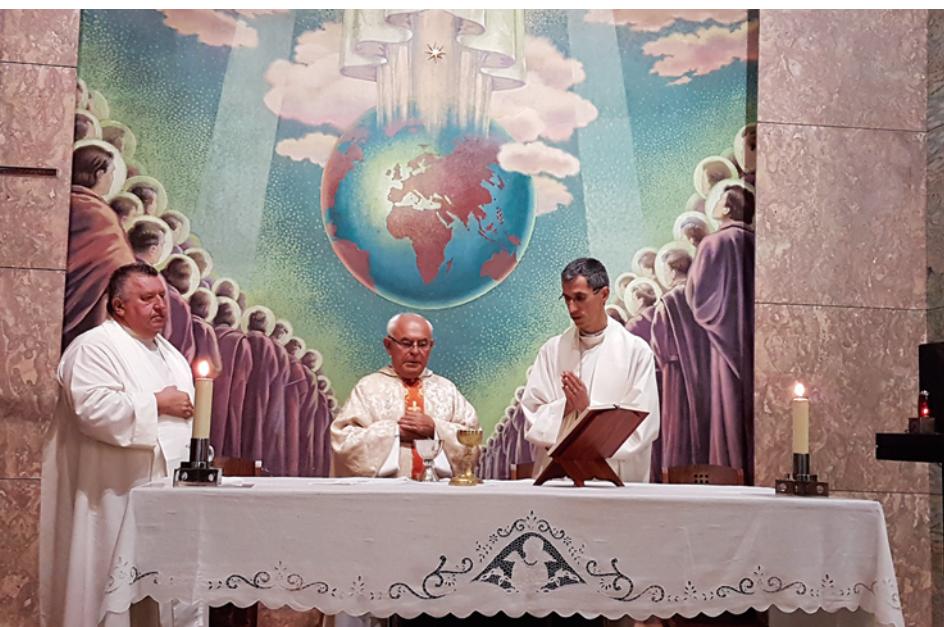
Jedan od najvećih portugalskih praznika upravo je blagdan sv. Antuna, koji se slavi 13. lipnja. Mi smo u Lisabon došli tjedan dana kasnije, ali u gradu je još uvijek sve bilo u znaku ovog sveca i njegova blagdana, a po ulicama se još osjećao miris srdela, koje se po tradiciji jedu na taj dan (napomenimo i da se Dalmatinci hvale kako su baš oni naučili Portugalce kako usoliti ovu ukusnu poslasticu).

Misu u slikovitoj crkvi koja je podignuta na mjestu gdje se rodio veliki svetac predslavio je upravo njegov imenjak i naš župnik, otac Antonio. I za njega i za nas posebno je bio dirljiv trenutak kada je Bogu zahvalio da može slaviti misu na čast sveca koji mu je bio duhovna vodilja i nadahnuće i kome se u mladosti molio za svoj redovnički poziv.

Krunica i procesija u Fatimi

Fatimsko svetište sve nas se posebno dojmilo. Veličina i veličanstvenost prostora i monumentalnost građevina, nimalo nisu utjecali na ozračje skromnosti i posvećenosti ovog mjesta. Iako svetište može primiti stotine tisuća ljudi, sve ovdje odiše posebnim mirom i usmjereno je intimnom, duboko osobnom odnosu svakog pojedinog hodočasnika s Bogom, Gospom Fatimskom i troje malih vidioca, Jacintom, Franjom i Lucijom. U zajedničkom razgledavanju svetišta obišli smo i čuli mnoge zanimljivosti o katedrali Bazilici u kojoj se nalaze vrlo lijepo uređeni grobovi troje vidioca, divili smo se modernom zdanju crkve Presvetog Trojstva, prošetali kroz Kolonade koje podsjećaju na vatikanski Trg svetog Petra, zaustavili se u kapelici ukazanja *Capelinha*

i, naravno, čuli i saznali mnogo o Gospinu ukazanju i razvoju svetišta. Kasnije smo imali vremena i za osobne pobožnosti koje je svatko iskoristio prema vlastitoj želji i potrebi. Ipak, najveći je utisak na nas ostavila večernja krunica i procesija. Od kada je Gospa na svom posljednjem obraćanju djeci vidiocima poručila da je ona Gospa od krunice i zatražila da se svaku večer na tom mjestu moli krunica, njena se želja poštuje. Ondje se od tada, sad već sto godina, svaku večer, bez izuzetka, moli krunica i vodi procesija. Kako je naša grupa bila prethodno najavljeni, omogućeno nam je da se dio krunice predmoli na hrvatskom jeziku. Bez lažne skromnosti, a zahvaljujući gromkom i sigurnom glasu našeg župnika, možemo reći da je u cijeloj krunici pet Zdravo Marija petog otajstva zvučalo najbolje i najuvjerljivije. Bilo je lijepo čuti naš jezik zajedno uz portugalski, engleski, njemački, poljski, talijanski, pa čak i vijetnamski. Saznali smo tom prigodom i da nismo jedini hodočasnici iz Hrvatske. Nije nas ujedinio samo naš jezik, već nas je povezala i hrvatska zastava. Malu trobojnicu istaknutu na dugačkom štapu nosili smo kao znak prepoznavanja tijekom cijelog puta. Zahvaljujući njoj, na procesiji u Fatići prišla nam je grupa iz Splita, a radosno nam se javila i časna sestra rodom iz Valpova, koja već godinama živi u samostanu u Španjolskoj. Sama procesija, sa svijećama i stotinama ljudi iz cijelog svijeta, bila je posebno upečatljiva i dirljiva. Kakva je to radosna večer bila.

Imendani i o. Ilija

Jutro na blagdan sv. Ivana Krstitelja započelo je naročito svečano. Već prije ranojutarnje mise u predvorju fatimskog hotela okupili su se veseli čestitari. Povod je jedan, a prigoda višestruka: naši Iva, Ivana, Ivanka i Ivan slave imendant, a gospodin Ivan slavi i rođendan.

Svečano raspoloženje nastavilo se na misi u kapeli Gospe žalosne neposredno uz mjesto ukazanja. Misu je predslavio otac Ilija i to upravo na 38. godišnjicu ređenja. Taj emotivni trenutak za njega i sve nas pojačao je otac župnik Antonio koji mu je u ime cijele grupe čestitao jubilej i toplim riječima mu zahvalio na njegovoj svećeničkoj nesebičnosti i primjeru jednostavnosti i služenja.

Slavljeničko raspoloženje toga nas je dana pratio kamo god išli. Sv. Ivan Krstitelj zaštitnik je grada Porta, koji smo posjetili na putu iz Fatime prema Santiago de Compostelli. U tom pitoresknom gradiću na strmim obalama rijeke Douro, proslava u čast njihova sveca čini se zaista pravom feštom. Tragovi cjelonoćnog slavlja bili su posvuda, a na rijeci se pripremala regata *barcos rabelos*, slikovith brodica koje su tradicionalno prevozile bačve proslavljenog porta od vinograda u unutrašnjosti do vinskih podruma u Vila Nova da Gaii na suprotnoj strani Doura.

Naš je slavljenički dan završio nakon večere u Santiago de Compostelli rođendanskim tortom iznenađenja u čast dvostrukog slavljenika Ivana, a u slast svih nas.

„Ašikovanje“ uz fado

Kada ste u Portugalu, ne smijete propustiti poslušati *fado*. Po atmosferi i motivima ovaj poseban muzički žanr sličan je nostalgičnim pjesmama dalmatinskih klapa. Baš kao i klapе, i *fado* je uvršten na UNESCO listu svjetske nematerijalne baštine. Uz pjevačice i pjevače posebnu atmosferu

Osobna iskaznica Portugala

- Ime Portugal dolazi od rimskog imena grada Porta, Portus Cale, što znači lijepa luka.
- Površina zemlje je 92.212 km².
- Broj stanovnika 10.350.000 od čega je 81% katolika.
- 1300 km kopnene granice sa Španjolskom, a 830 km je obala Atlantskog oceana.
- U teritorij Portugala uključeni su i atlantska otočja Madeira i Azori.
- Portugal ulazi u Europsku uniju 1986. kao najsiromašnija europska zemlja i od tada kreće njen intenzivni ekonomski i društveni napredak.

fadu daje zvuk portugalske gitare. Njen sročnik oblik pojačava karakterističan osjećaj melankolije, čežnje, nostalgijske i nade, koje Portugalci osjećaju i opisuju posebnom riječi: *saudade*.

Naš se susret s *fadom* dogodio jedne večeri u Fatimi. Zbilo se međutim tako da nam je više od tuge i melankolije u pamćenju ostao zabavan „duet“ pjevačice i jednog od naših svećenika. U zanimljivo uređenom prostoru restorana Truāo sa svoja dva gitarista pjevala nam je pjevačica Diolinda. Nikolina nam je još ranije spomenula da će jedna od pjesama govoriti o bezazlenom i simpatičnom zavodenju koje se naziva *ašik*. Upozorila je i da će pjevačica sasvim izvjesno pjevajući je priči nekim muškarcima u publici. I zaista, bi tako. Svima je bilo vrlo zabavno kada smo shvatili da je prvi muškarac kome je Diolinda prišla i *ašikovala* s njim bio baš jedan od naših svećenika. Svima osim možda njemu. Da skratimo priču: mi smo se od srca nasmijali tom neobičnom duetu, naš je svećenik bio simpatično zbumen ovom (ne)prilikom, a iako je cijeli nastup snimljen mnogim mobitelima, složili smo se da ono što se dogodilo u Truāou tamo i ostane. Zaludu vam stoga traženje po društvenim mrežama.

Andīna litanija

Križni put i pješačenje od Fatime do Aljustrela, rodnog sela troje dječice-vidilaca obilježila je gospođa Andā. Sam križni put oduševio nas je svojom ljepotom, a molitva i pobožnost na tako posebnom mjestu

samo su pojačale ukupan dojam. Križni su put izgradili Mađari izbjegli od komunističkog režima, a prolazi poljima i maslinicima na kojima je troje dječice, Jucinta, Lucija i Franjo, čuvalo ovce i na kojima im se prvi put obratio Andeo i navijestio Gospino ukazanje. Na kraju križnog puta je i kapelica sv. Stjepana, mađarskog kralja, iznad koje je spomenik raspetom Isusu s kojeg se pak pruža lijep pogled na fatimsko svetište s jedne i Aljustrel s druge strane. Nakon dostojanstvene pobožnosti križnog puta, nakratko smo se zaustavili i kod spomenika Gospo, na mjestu na koj je se obratila dječici. Naravno da smo na takvom mjestu dobili poriv da se pomolimo Gospo. Nakratko su se naša tri svećenika uzvрpoljila oko čitanja litanija. Mislim da je bilo nešto oko sitnih slova ili s molitvenikom. Uglavnom, sve je brige prekinula gospođa Anda, jer litanije i mnoge druge molitve zna napamet.

I zaista, gospođa je Andā bez imalo treme istupila pred grupu i krenula s litanijom Blažene Djevice Marije. Naizust, bez zaštajkivanja i bez ijedne greške, izgovorila je litaniju nakon koje smo je pozdravili iskrenim, oduševljenim pljeskom.

Svjedočanstvo Puta

Slučaj je htio da smo na svom putu imali prigodu čuti i jedinstveno svjedočanstvo. Supružnici Pašalić prije nekoliko su godina propješaćili znameniti hodočasnički put sv. Jakoba. Put je to kojim već gotovo jedno tisućljeće prolaze brojni vjernici, ali i

mnogi drugi, bez obzira na vjeru i naciju, u potrazi za duhovnim iskustvom kroz iznimno fizičko iskušenje. Postoji više puteva iz raznih smjerova: španjolski, francuski, portugalski, srebrni, sjeverni i mnogi drugi, i različitih duljina, ali svi oni završavaju na istom mjestu, u španjolskom gradiću i svetištu Santiago de Compostela. Samo tamo izdaje se *Compostela*, potvrda na latinskom kao dokaz da ste prošli *Caminos*, tj. Put. Nakon Jeruzalema i Rima, to je među poznatijim kršćanskim hodočasničkim odredištima. U tom smo slikovitom gradiću proveli dva zanimljiva

dana. Znatiželjno smo promatrali putnike pješake ili bicikliste koji su završavali svoju hodočasničku pustolovinu na trgu ispred katedrale. Bilo ih je lako prepoznati. Svi imaju ruksake na kojima vise jakobove kapice, školjka koja je zaštitni znak *Camina*, preplanuli su i iscrpljeni, ali istovremeno ponosni i sretni. Misa za hodočasnike slavi se u podne, a najveća atrakcija je obred kađenja, *Bota-fumiero*. To je čuvena kadionica, teška oko 80 kg i visoka oko 1,6 m. U kađenju tom „divovskom“ kadionicom sudjeluje osam muškaraca (tzv. *tiraboleirosi*), a na euharistiji na kojoj smo mi prisustvovali u tom je obredu sudjelovao i župnik o. Antonio te naš vodič vlč. Antun i to ubacivanjem tamjana u kadionicu.

Supružnici Pašalić prošli su najdužu i najstariju rutu *Putu*, oko 800 km dug francuski put. Na *Camino* su krenuli prije dvije godine, točno na dan kad smo slavili Misu u katedrali. „Sve one uspomene i sva lijepa sjećanja su nam se danas odvrtila kao film“, rekao je Ivić. Njegova supruga Ksenija, kaže kako im je to bilo jedno od najljepših životnih iskustava. „Mislim da bi baš svatko trebao proći Put, jer nakon njega više nisi isti“, dodaje.

Svakom od nas koji se osjeća pozvanim poslušati ovaj savjet ostaje briga kako taj naum i ostvariti. Pritom nije loše imati na umu da ekskluzivni hotel *Paradore*, koji se nalazi na trgu tik uz Katedralu, svaki dan daje besplatni doručak za prvih deset hodočasnika koji se s u hotelu pojave s *Compostelom*.

A priča bračnog para Pašalić u svakom slučaju zasluguje poseban članak u jednom od budućih brojeva Advocate.

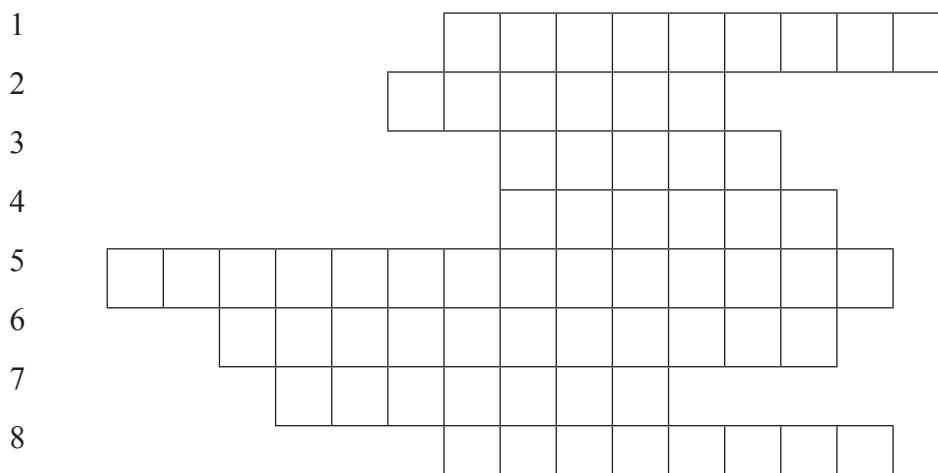
Petrova Kviskoteka

Najmladi član naše grupe bio je trinaestogodišnji Petar. Na put su ga poveli baka, teta i tetak, no ubrzo je postao mlijenik cijele grupe. Mirnom i radoznalom dječaku bilo je to prvo veliko putovanje, prvi let avionom, prva vožnja podzemnom željeznicom... Svaki dan bio je pun novih dojmova i doživljaja. Petar o njima nije puno pričao i tek je ponekim pitanjem ili komentarom dao naslutiti da sve pažljivo sluša, gleda i pamti. A onda nas je posljednji dan, na putu prema zračnoj luci, sve iznenadio. Pripremio nam je mali kviz, sa zabavnim pitanjima s našeg putovanja. Tako smo se svi uz Petrovu Kviskoteku dobro zabavili, podsjetili na doživljeno, provjerili i potvrdili svoje znanje.

A koliko ste vi naučili iz ovog članka, možete provjeriti rješavajući Petrovu križaljku, koju je pripremio i poslao iz svog Zadra ekskluzivno za nas.

Križaljka

1. Pogrdni naziv za stanovnike Porta
2. Slikoviti zidinama okružen gradić, poznat po likeru od višnje u čokoladnim čašicama
3. Ime najpoznatijeg portugalskog vina
4. Poznato svetište u kome se djeci-vidiocima ukazala Gospa
5. Kako se naziva Andeo koji se obratio djeci-vidiocima i najavio Gospino ukazanje
6. Ime portugalskog istraživača i moreplovca po kome je nazvan najduži most u Europi
7. Najpoznatiji sveučilišni grad u Portugalu
8. Šarene pločice koje krase fasade brojnih portugalskih kuća

Rješenja križaljke:
 1- TRIPÉIROS, 2- OBIOS,
 3- PORTO, 4- FÁTIMA,
 5- ANDÉOPORTUGAL,
 6- VASCO-DAGAMA,
 7- COIMBRA, 8- AZULEJOS

ZAVJETNO HODOČAŠĆE U MARIJU BISTRICU

Pješačilo petsto hodočasnika

Zavjetno hodočašće u Mariju Bistrigu, 126. po redu priređeno je u subotu 8. srpnja u 4 sata ujutro. Skupini od 105 remetskih župljana predvođenih župnim vikarom o. Danijelom Čolom u Bešićima su se pridružili Bešićani i Gračanci. Tako je oko 500 pješaka stiglo na večernju misu i križni put. Ove godine subotnu večernju misu animirao je zajednički zbor mladih iz Remeta, Gračana i Bešića. Nadamo se da će to postati tradicija hodočašća. Narednog dana skupina hodočasnika autobusima i osobnim automobilima krenula je rano ujutro prema Nacionalnom svetištu te su sudjelovali u prepunoj crkvi na jutarnjoj misi u 7.30 koju je predslavio remetski župnik o. Antonio-Mario, a propovijedao fra Mirko Kralj koji se nakon 16 godina župničke službe u Gračanima oprostio od svojih župljana. Poslije mise bila je već tradicionalna procesija u svetište. U podne su ispraćeni hodočasnici pješaci, a potom s dva autobusa župljani Bešića i Remeta krenuli su u posjet obitelji Ozimec. Naime, Mladen Ozimec je rodom iz Marije Bistrice, te se je radovao da može ugostiti remetske hodočasnike zajedno sa svojom obitelji uz pjesmu i druženje. Oko 17 sati vratili su se svojim domovima prepuni dojmova. A pješaci su dočekani u Bešićima oko 20 sati uz zahvalnu molitvu, okrjepu i druženje.

Učenje za život ili životno učenje

„Roditelji su prvi i najvažniji nastavnici svoje djece i posjeduju osnovnu nadležnost u ovom području: oni su nastavnici jer su roditelji.“

Ivan Pavao II, Pismo obiteljima, 2. veljače 1994., br. 16

Autorica:
Jadranka
Bizjak Igrec

Negativni demografski trenodovi u našoj zemlji potaknuti sve većim iseljavanjem mladih ukazuju na važnost učenja za život. Prema UN-ovim podacima, Hrvatska ima 4.189.000 stanovnika. Demografske projekcije stručnjaka UN-a pokazuju da će se broj stanovnika naše zemlje 2030. smanjiti na 3.896.000. Prema svim pokazateljima nužno je hitno kreirati demografske mјere koje će biti poticajne za mlade, fleksibilno tržište rada, brzo zapošljavanje te sustavnu reformu cijelokupnog obrazovnog sustava neovisno o društveno političkim previranjima i vladanjima. Roditelji koji imaju riješenu osnovnu egzistencijalnu situaciju i potreban unutarnji mir za skladan obiteljski život u startu su u prednosti posvetiti se odgoju i obrazovanju svoje djece. Obrazovanje vlastite djece je zadatak ljubavi koji proizlaze iz međusobnih odnosa oca i majke. Upravo je obiteljski život prvo okruženje životnog učenja.

Obrazovna zadaća roditelja

Obrazovna zadaća roditelja je velika odgovornost. Roditeljstvo je u teoriji jedno, a u praksi nešto sasvim drugo. Željeti naučiti biti bolji roditelj veliki je izazov. Djeca uče iz primjera, uče ono što vide. Što je privrženost među roditeljima čvršća i jača djeca primaju i uče sposobnost istinske ljubavi. To je

prvo životno učenje ili učenje za život. Riječi roditelja, pokreti, svakodnevni obiteljski rituali putokaz su razvojnog puta djece. Odgajanje djeteta je najteži od svih poslova. Kada se misli da se sve zna i da je odgoj sam po sebi najprirodnija stvar na svijetu razne životne situacije traže nova rješenja. Razna instant rješenja često nisu dostatna za duge staze. Odgoj je proces koji traje često i cijeli život. I zato je potrebno cijeli život učiti.

Tehnologija u funkciji životnog učenja

Zanimljivo je i pitanje o vremenu koje roditelji provode s djecom. Danas roditelji provode više ili manje vremena u druženju s djecom nego ranijih godina? Svakako su danas roditelji angažirani u raznim dječjim aktivnostima, školskim i izvanškolskim, vrtićkim i školskim projektima. Međutim, prvo nacionalno istraživanje o predškolskoj djeci pred malim ekranima provedeno u vrtićima diljem Hrvatske tijekom 2016. i 2017. godine na uzorku od 655 roditelja djece u dobi od 18 mjeseci do sedam godina sudionika iz ruralnih i urbanih sredina na području različitih dijelova Republike Hrvatske (1) pokazalo je da djeca puno vremena provode s elektroničkim uređajima. Prema provedenom istraživanju 40% djece u dobi od godinu dana pred malim ekra-

nima provodi vrijeme, a s četiri godine elektroničke uređaje od televizora, mobitela i tableta koriste gotovo sva djeca. U projektu djeca do šest godina provode pred ekranom 2,4 sata radnim danom te 3 sata vikendom, 90% djece koristi elektroničke uređaje prije spavanja. Roditelji djeci dozvoljavaju korištenje ekrana za zabavu (50% roditelja), kako bi im zaokupili pažnju, dok više od trećine roditelja smatra da su elektronički uređaji korisni za učenje.

Zanimljivo je da polovica ispitanih roditelja ne zna procijeniti jesu li elektronički uređaji štetni ili korisni za djecu. Pri tome roditelji ne postavljaju pravila vezana za sadržaj nego samo za ukupno dozvoljeno vrijeme korištenja tehnologije. Na temelju provenjenog istraživanja među roditeljima predškolaca možemo vrlo lako pretpostaviti kako izgleda korištenje tehnologije što su djeca starija. Pitanje je kako roditelji provode vrijeme? Prekida li se igra i druženje kako bi se provjerilo ima li novosti na Facebooku i Twitteru ili drugoj društvenoj mreži, šalju li se poruke ili e-mailovi. Nije li nam poznata takva slika iz svih mjesta javnih okupljanja.

Zajedničko vrijeme učenja za život ili životno učenje

Intenzivno korištenje tehnologije dovodi do neželjenog ponašanja kako djece tako i roditelja. Gašenje pametnih telefona i raznih uređaja u vremenu druženja jednostavno prozlazi iz kućnog odgoja. Upravo jasna pravila ponašanja omogućuju djeci učenje prihvatljivog ponašanja i učenje samokontroli. Svi roditelji žele ljubazno, tolerantno, pošteno, nesebično dijete. Međutim, za takav odgoj važno je biti

Hod za život, 20. 5. 2017.

dobar uzor, imati vremena, nagraditi djecu zagrljajem, osmjehom, pohvaliti lijepo ponašanje. Na tome će djeca itekako biti zahvalna kada budu starija. Ustrajnost roditelja na važnosti učenja, podučavanju vrijednostima usmjerit će djecu na radosno izvršavanje svojih obaveza. Deklarativni odgoj bez obiteljskih vrijednosti nije autentičan. Djeca to lako osjete, i tada društveno okruženje i mediji svojim intenzivnim utjecajem odgajaju propagirajući trendovski obojene društvene vrijednosti. Nije najvažnije djeci pružiti sve, razne aktivnosti, markiranu odjeću, već im davati umjereni, odgovorno i zahtjevno. Roditelji vode autoritetom i razumijevanjem, pripremajući za samostalno i odgovorno učenje. Biti otac ili majka zadatak je koji nikada ne prestaje, djeca dokle god imaju roditelje trebaju privrženost, pažnju, razumijevanje i lijepu riječ. Razumijete li stoga roditelji veličinu i važnost svoje zadaće?

(1) ([http://www.medijskapismenost.
hr/rezultati-istrazivanja-kako-hrvatski-
predskolci-provode-vrijeme-uz-ekrane/](http://www.medijskapismenost.hr/rezultati-istrazivanja-kako-hrvatski-predskolci-provode-vrijeme-uz-ekrane/))
pristupljeno 22.6.2017.

ŽIVOTNI STANDARD, KVALITETA ŽIVOTA I TRENDYOVI RAZVOJA EKONOMIJE SREĆE

Bogatstvo nije mjera sreće

- Zemlje koje prekomjerno uvoze ostvaruju nizak BDP neovisno koliko god se njihovi radnici trude biti produktivni. Primjer je jasno i Hrvatska koja gotovo sve što zaradi izvozom potroši na uvoz, a domaću potrošnju značajnim dijelom financira inozemnim zaduživanjem pa svaki posuđeni trenutak sreće kasnije skupo otplaćujemo uvećano za visoke kamate.*

Autorica:
prof. dr. Marijana
Ivanov

Životni standard i kvaliteta života naizgled su slični pojmovi, iako u ekonomskom i društvenom smislu između njih postoji značajne razlike. Životni standard je čisti makroekonomski pokazatelj i ne oslikava stvarno stanje kvalitete života u pojedinoj zemlji. Uobičajeno se mjeri visinom nacionalnog bruto domaćeg proizvoda po glavu stanovnika koji se za potrebe međunarodnih usporedba izražava u američkim dolارima ili eurima uvažavajući tzv. paritet kupovne moći (PPP, odnosno PPS) – što znači da se iznos korigira za razlike u cijenama (troškovima života) u svakoj zemlji. Pojam kvaliteta života uzima u obzir i druge - ne nužno materijalne pokazatelje koji se odražavaju na život, sreću i prava ljudi, npr. dostupnost zdravstvene zaštite, pristup obrazovanju te kulturnim i društvenim sadržajima, osobnu sigurnost i slobode, očuvanje okoliša, financijsku uključenosć i dostupnost financijskih proizvoda, razvijenost infrastrukture, adekvatnost pravosuđa, prava radnika, slobodno vrijeme koje se može provesti s obitelji itd.

Nematerijalno se ne istražuje

Zemlje s visokim BDP-om per capita nisu nužno i zemlje sretnih ljudi. No, problem je što se medijska pažnja uglavnom posvećuje materijalnim ekonomskim pokazateljima, a za zemlju kao što je Hrvatska oni

često nisu optimistični - nego upravo suprotno bacaju u depresiju – a doseg njenog negativnog utjecaja može imati dugoročne nepovoljne implikacije na budući prosperitet društva i gospodarstva - uključujući pad nataliteta i iseljavanje mladih u inozemstvo. S druge strane premalo se pažnje posvećuje pokazateljima nematerijalnog bogatstva i istinske sreće.

Jedna od temeljnih postavki od kojih polazi pristup tzv. ekonomije sreće je dovođenje u pitanje opće zastupljenog mišljenja da viši realni BDP povećava sreću i da su stoga ljudi u bogatijim državama sretniji od onih u siromašnjima. Naime, dok u zemljama s niskim dohotkom ekonomsko zadovoljstvo i sreća uobičajeno rastu proporcionalno s rastom BDP-a, u zemljama s višim i vrlo visokim dohotkom dodatni porat BDP-a ne dovodi nužno do porasta ekonomskog zadovoljstva i sreće. Najčešći razlog tome je pad kvalitete života, na primjer zbog porasta onečišćenja u visoko industrijaliziranim zemljama i velikim gradovima, otuđenja od obitelji i prijatelja zbog prekovremenog rada itd.

Navedeno se dalje nadovezuje na tvrdnju da „bogati pojedinci nisu nužno sretniji od njihovih siromašnih sunarodnjaka“. Tim više što se granična korisnost (užitak) bogatstva smanjuje sa svakom dodatnom jedinicom bogatstva. Iako isprva s porastom materijalnog bogatstva naša sreća raste,

potom se na nju navikavamo, nakon čega svaka dodatna jedinica bogatstva i rast životnog standarda imaju sve manji učinak na ekonomsko zadovoljstvo i sreću.

BDP per capita mjeri životni standard ali ne i kvalitetu života

Nedavno je EUROSTAT objavio podatke o razlikama BDP-a per capita (u PPS) kao pokazatelju razlike u visini životnog standarda i stupnju razvijenosti među članicama EU. Prema podacima za 2016. Hrvatska se nalazi na razini 59% prosjeka EU, što je lošije nego 2008. kada smo bili na razini 63% EU prosjeka, i tek nešto bolje od pretkrizne 2006. i postkrizne 2015. kada smo bili na razini 58% europskog prosjeka. Primjer treba napomenuti da je većina stanovništva 2006. živjela znatno bolje nego danas i nismo imali 328 872 blokiranih građana.

Još gora vijest koja je u medijskom prostoru zaokupila dosta pažnje je što nas je po visini BDP-a per capita (u PPS - što znači korigiranog za razlike u cijenama) presegla i Rumunjska, a među članicama EU od Hrvatske je lošije rangirana jedino Bugarska - koja je na razini 48% EU prosjeka. Usaporedbi radi Rumunjska je još 2006. imala životni standard na razini 39%, a u 2008. na razini 48% prosjeka EU28, što znači blizu razine životnog standarda koji danas ima npr. Crna Gora s BDP-om per capita (u PPS) na razini 42% prosjeka EU28. Pri tome je životni standard u Rumunjskoj već u 2006. bio veći od onog koji danas bilježe Makedonija (na razini 38% EU prosjeka), Srbija (36% EU prosjeka), Bosna i Hercegovina (31%) i Albanija (30%).

Hrvatska iza Rumunjske

Na globalnoj ljestvici 179 zemalja za koje statistiku BDP-a per capita objavljuje Svjetska banka, Rumunjska se nalazi na 53. mjestu s 23.626 USD BDP-a per capita (u PPP), a Hrvatska na 54. mjestu s 23.596 USD BDP-a per capita (u PPP), dok se npr. Rusija nalazi na 56. mjestu. Uvažavajući paritet kupovne moći dolara na međunarodnoj razini (PPP), zemlja koja u svijetu bilježi najveći BDP per capita je Katar, a na drugom mjestu je Luksemburg. Prema podacima Svjetske banke potom slijede

Makao, Singapur, Bruneji, Ujedinjeni Arapski Emirati, Irska, Švicarska, Norveška i Hong Kong. Na devetom mjestu je SAD, a na desetom Saudijska Arabija. Ekonomski gledano slijedi da je životni standard u svim navedenim zemljama znatno veći nego npr. u Švedskoj koja se nalazi tek na 17 mjestu ili u Njemačkoj koja je na 18 mjestu. No, to ne znači da su zemlje na popisu prvih 10 ili prvih 20 po veličini BDP-a per capita (u PPP) ujedno i mesta s najboljim uvjetima kvaliteta života svojih stanovnika, a posebno ne za većinu stanovništva jer je možda bogatstvo koncentrirano tek na uzak krug stanovništva.

BDP per capita kao mjera životnog standarda značajno je pod utjecajem visine nacionalnog BDP-a, a najčešće je relativno visok u slučaju poreznih utočišta ili u slučaju zemalja izvoznica nafte i plina - gdje ovo potonje često uključuje zemlje koje istodobno bilježe nisku kvalitetu života većine stanovnika ili se čak radi o zemljama s bitno narušenim ljudskim pravima. S druge strane, zemlje koje prekomjerno uvoze ostvaruju nizak BDP neovisno koliko god se njihovi radnici trude biti produktivni. Primjer je jasno i Hrvatska koja gotovo sve što zaradi izvozom potroši na uvoz, a domaću potrošnju značajnim dijelom finančira inozemnim zaduživanjem pa svaki posuđeni trenutak sreće kasnije skupo otplaćujemo uvećano za visoke kamate.

Pokazatelj BDP-a per capita također je pod utjecajem veličine stanovništva pa može biti vrlo visok za zemlje s npr. tek 417 000 stanovnika poput Bruneja te prilično nizak za mnogoljedne zemlje poput Indije i Kine - iako one bilježe vrlo visok udio u svjetskom BDP-u i ostvaruju vrlo visoke stope rasta BDP-a. Treće, BDP per capita uopće ne uzima u obzir stvarnu distribuciju dohotka i bogatstva u društvu pa je moguće da je značajan dio zarade raspoređen na vrlo uzak krug populacije, ili da je distribucija različita s obzirom na dob, spol, etničku pripadnost ili druga obilježja. U tom slučaju kvaliteta života većine građana može biti izuzetno loša, dok visok BDP per capita zapravo daje iskrivljenu sliku stvarnog životnog standarda pa i razvijenosti neke zemlje.

Dodatno, BDP per capita ne uzima u obzir niz neregistriranih ekonomskih aktivnosti koje mogu biti itekako važne za kvalitetu života i razvoj društva - npr. neplaćeni rad kućanica – o čijem radu ovisi zdrava prehrana cijele obitelji uz sveže skuhani ručak, zdravi uvjeti stanovanja uz pospremljen stan, kućna

---

Zemlje s visokim BDP-om per capita nisu nužno i zemlje sretnih ljudi. No, problem je što se medijska pažnja uglavnom posvećuje materijalnim ekonomskim pokazateljima, a za zemlju kao što je Hrvatska oni često nisu optimistični - nego upravo suprotno bacaju u depresiju - a doseg njenog negativnog utjecaja može imati dugoročne nepovoljne implikacije na budući prosperitet društva i gospodarstva - uključujući pad nataliteta i iseljavanje mladih u inozemstvo.

---

brigu o djeci - kako ona ne bi bila prepuštena ulici i lošem društvu. BDP per capita ne uzima u obzir niti brigu o starijim i nemoćnim osobama, kao ni volonterski rad za dobrobit društva. Na sličan način, isključivom orientacijom na ekonomske koristi i materijalno bogatstvo zanemaruje društvene troškove koji se vrlo često javljaju u snažno ekspandirajućim ekonomijama kao što su npr. rast kriminaliteta i razvoda brakova, zaganđenje, niska prava radnika, izostanak zdravstvene zaštite i druge.

Luksemburški standard 4,5 puta veći nego u Hrvatskoj?

EUROSTAT-ovi podaci pokazuju da među članicama EU najbolje pokazatelje bilježi Luksemburg s BDP-om per capita (u PPS) na razini 267% prosjeka EU28 (što znači 167% više od prosjeka EU), a potom ga slijede Irska (na razini 177% EU prosjeka), Nizozemska (128%), Švedska (124%), Njemačka (123%) i Austrija (121%). Pri tome valja istaći da su ekstremne vrijednosti za Luksemburg i Irsku posljedica specifičnosti njihovih ekonomija, a ne nužno pokazatelj njihove superiorne razvijenosti i ekstremno visokog životnog standarda lokalnog stanovništva.

Luksemburg ima tek nešto više od pola milijuna stanovnika (režidenata), dok je istodobno velik broj stranih rezidenata zaposlen u Luksemburgu i tako pridonose njegovom BDP-u, ali nisu uključeni u rezidente koji se broje pri izračunu BDP-a per capita. Dodatno, Luksemburg je jedno od najvećih svjetskih središta privatnog bankarstva (za vrlo imućne iz cijelog svijeta), kao i središte nekoliko ključnih europskih institucija, što također doprinosi njegovom visokom BDP-u. Na sličan način visokom BDP-u Irske (koja ima tek 400 tisuća stanovnika više od Hrvatske) pridonosi što je sjedište

i porezno utočište za mnoge svjetske multinacionalne kompanije. Stoga i nisu u potpunosti adekvatne usporedbe prema kojima slijedi da je životni standard u Irskoj znatno veći nego npr. u Švedskoj, ili da je životni standard u Luksemburgu 2,2 puta veći nego u velikoj i industrijski razvijenoj Njemačkoj ili u tehnološki modernom Japanu (koji je na 105% europskog prosjeka). Na isti način, s dozom rezerve treba promatrati i podatke prema kojima slijedi da je životni standard u Luksemburgu 4,5 puta veći, a u Irskoj 3 puta veći nego u Hrvatskoj. No, ekonomski gledano nije upitno da smo u odnosu na Nizozemsку, Švedsku, Njemačku i Austriju upola siromašniji i znatno manje razvijeni.

U analizi spomenutih podataka treba također voditi računa da se radi o pokazatelju koji je korigiran za razlike u cijenama, odnosno za razlike u kupovnoj moći jedinice američkog dolara (ili eura) u različitim zemljama. Podaci o kretanju BDP-a per capita korigiranog za PPP stoga nisu usporedivi s podacima o stopama rasta BDP-a neke zemlje, kao niti sa stopama rasta realnog BDP-a iako su pod njihovim utjecajem. To znači da nacionalni dolarski novčani iznos tekućeg BDP-a per capita (kao i BDP-a per capita u stalnim cijenama lokalnog gospodarstva) može biti i znatno veći, ali i znatno manji. Tako npr. podaci Svjetske banke za 2016. ukazuju da je tekući BDP per capita u Luksemburgu 102.831 USD (a u stalnim cijenama iz 2010. 111.001 USD.), dok Katar bilježi tekući BDP per capita 59.331 USD (u stalnim cijenama 66.415 USD). Ranije prvo pozicionirani Katar ima znatno niži (nekorigiran) BDP per capita od Luksemburga, ali 1 USD vrijedi više roba i usluga nego u skupom Luksemburgu (s troškovima života 25% većim od prosjeka EU i skoro 2 puta većim nego u Hrvatskoj).

KRONOLOGIJA – Velika Gospa 2017.

(od Uskrsa do Velike Gospe)

17. travnja: Uskrsni koncert zbora mladih Advocata Croatiae.

18. travnja: Postavljena parkirna mjesta za bicikle.

25. travnja: Počelo se s vraćanjem obnovljenih vitraja u crkvi.

29. travnja: Prva pričest u Remetama. Bilo je 79 prvpričesnika. Prije toga od 25. do 27. travnja bila je trodnevna priprava, a dan prije 28. travnja prva ispovijed djece.

29-30. travnja: Susret Hrvatske katoličke mladeži u Vukovaru na kojem sudjeluju i naši mladi župljani.

30. travnja: Prva pričest u filijalnoj crkvi sv. Terezije Avilske na Čretni. Bilo je 25 prvpričesnika.

2. svibnja: Započeli su radovi na proširenju parkirališta.

6. svibnja: Sakrament Potvrde u našoj župi. Djelitelj sakramenta potvrde bio je mons. Juraj Batelja. Bilo je ukupno 102 krizmanika.

6. svibnja: Sudjelovanje naših ministranata na susretu ministranata na Knežiji kod salezijanaca.

6. svibnja: Mladi su sudjelovali na Jurajfestu u crkvi sv. Jeronima.

7. svibnja: Počeo je *Molitveni svibanj u Remetama* koji organizira karmelski samostan. Sve je započelo nagovorom u samostanskoj dvorani. Prvu temu imao je o. Danijel Čolo: Marija - lik žene i majke u misli sv. Edith Stein, karmelićanke. Potom je slijedila krunica, Večernje pohvale, te sveta misa.

8. – 14. svibnja: O. Župnik sudjelovao je na međunarodnom simpoziju u Rimu.

15. svibnja: U sklopu devetodnevne priprave za drugi nacionalni *HOD ZA ŽIVOT*, svaku večer u 20 sati molila se krunica na Kamenitim vratima, a u ponедјeljak, 15.

svibnja, krunicu je predmolila karmelska obitelj. Uz braću i sestre karmelićane sudjelovale su zajednice povezane s Karmelom, a među njima i mladi naše župe predvođeni našim zborom mlađih, koji su pjesmom animirali molitvu.

19. svibnja: Župnik je sudjelovao na danu OŠ Bukovac. Tom prigodom škola je obilježila 26. godišnjicu hrvatske samostalnosti i spomen na obitelji Zrinski – Frankopan.

20. svibnja: Organiziran je drugi nacionalni HOD ZA život na kojem su uz više od 15.000 sudionika sudjelovali i naši župljeni. Svi zajedno

ponosno i radosno kročili su ulicama našeg grada pjesmom i molitvom slaveći Boga, te moleći za one koji još nisu spoznali pravu odgovornu slobodu, jer samo ona donosi životnu radost. Geslo je bilo: Za život, obitelj i Hrvatsku.

24. svibnja: Proslava Marije Pomoćnice na Fakultetskom dobru Jazbina.

25. svibnja: Proslava svetkovine Uzašašća Gospodinova.

28. svibnja: Druženje mladih naše župe. Svečanu svetu misu u 12 sati predslavio je vlc Ivan Valentić, povjerenik za pastoral mladih zagrebačke nadbiskupije. Iza toga je uslijedio zajednički objed i druženje mladih.

4. lipnja: Obiteljski dan u našoj župi. Sudjelovalo je oko 100 sudionika. Sve je započelo sa svetom misom u 9 sati, te zajedničkim objedom i druženjem. Kao gosti bila je zajednica *Isusovi prijatelji* iz Travnoga, rodne župe o. Župnika. Ovu zajednicu sačinjavaju mladi s posebnim potrebama i njihovi roditelji. U sklopu druženja bio je i kratki koncert naših najmlađih župljana koji uče sviranje gitare zajedno s g. Tomislavom Šnidarićem čija škola *El musicante* organizira tečajeve gitare u našoj župi.

4. lipnja: Župnik i vikar o. Ilija Tipurić išli su na Provincijalni kapitol Hrvatske Karmelske Provincije u karmelski samostan na Buškom jezeru gdje se je biralo novo vodstvo Provincije, kao i ostale dužnosti.

16. – 18. lipnja: Hodočašće obitelji naše župe u Međugorje zajedno sa župnikom i vikarom o. Danijelom.

17. lipnja: Prezbiteralo ređenje šesnaestorice đakona u našoj Prvostolnici. Jedan od zaređenih svećenika je i karmeličanin o. Vedran Pavlić.

25. lipnja: Mlada misa mladomisnika, o. Vedrana Pavlića, u Jadranovu pored Crikvenice.

21. – 26. lipnja: Hodočašće u Fatimu. Više o svemu ima u zanimljivoj reportaži u ovome broju časopisa.

27. lipnja: O. Župnik i župni vikar o. Ilija bili su na prijemu u nuncijaturi povodom oproštaja Apostolskog Nuncija Nadbiskupa Alessandra D'Errica na završetku njegove službe u Hrvatskoj.

29. lipnja: Na svetkovinu sv. Petra i Pavla, pod misom u 10.30 sati, o. Đuro Filipović proslavio je 50 godina svoga svećeničkog ređenja, zajedno s o. Josipom Oreškovićem koji je slavio 40 godina svećeništva nekoliko dana ranije. Također, don Jerko Suton koji je boravio u Zagrebu zajedno s karmelskom subraćom, proslavio je svojih 50 godina svećeništva.

1. srpnja: Na prvu nedjelju u mjesecu srpnju započeo je ljetni raspored u našoj župi. U Remetama nema svete mise u 12 sati sve do 1. listopada. Na Čretu nema svete mise u 11 sati sve do 3. rujna. Potom radno vrijeme župnog ureda (od 4. srpnja do 31. kolovoza) radnim danom od ponedjeljka do petka prije podne bit će 11–12 sati, a popodne 17–18 sati.

2. srpnja: Naši mladi župljani – Leonarda Mihetec, Matej Minđek, Bartol Kadić i David Škrnjug sudjelovali su od 2. do 7. srpnja na ljetnoj školi gitare muzičke škole El musicante koju su pohađali u našoj župi kroz proteklu školsku godinu. Te dane boravili su na Seoskom imanju Kezele.

u naše svetište te nastavili do Kamenitih vrata i Baziliku Srca Isusova, sve do crkve Uznesenja Bl. Djevice Marije u Stenjevcu.

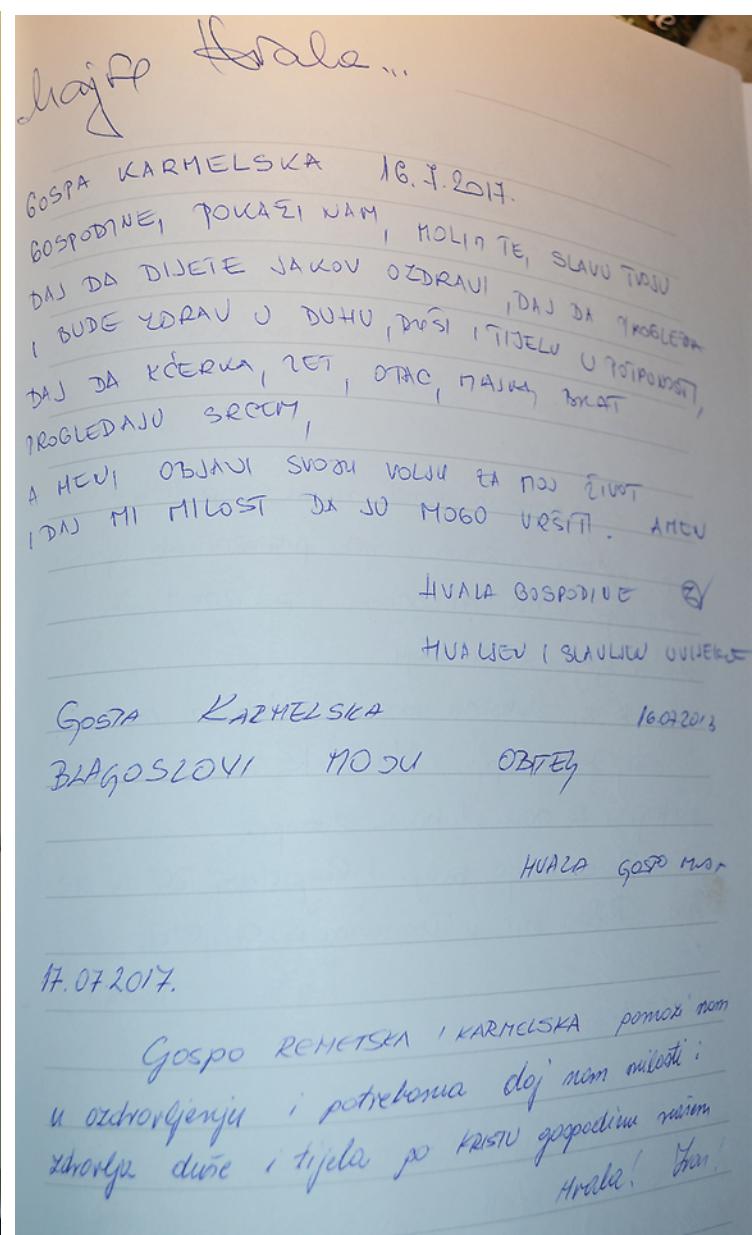
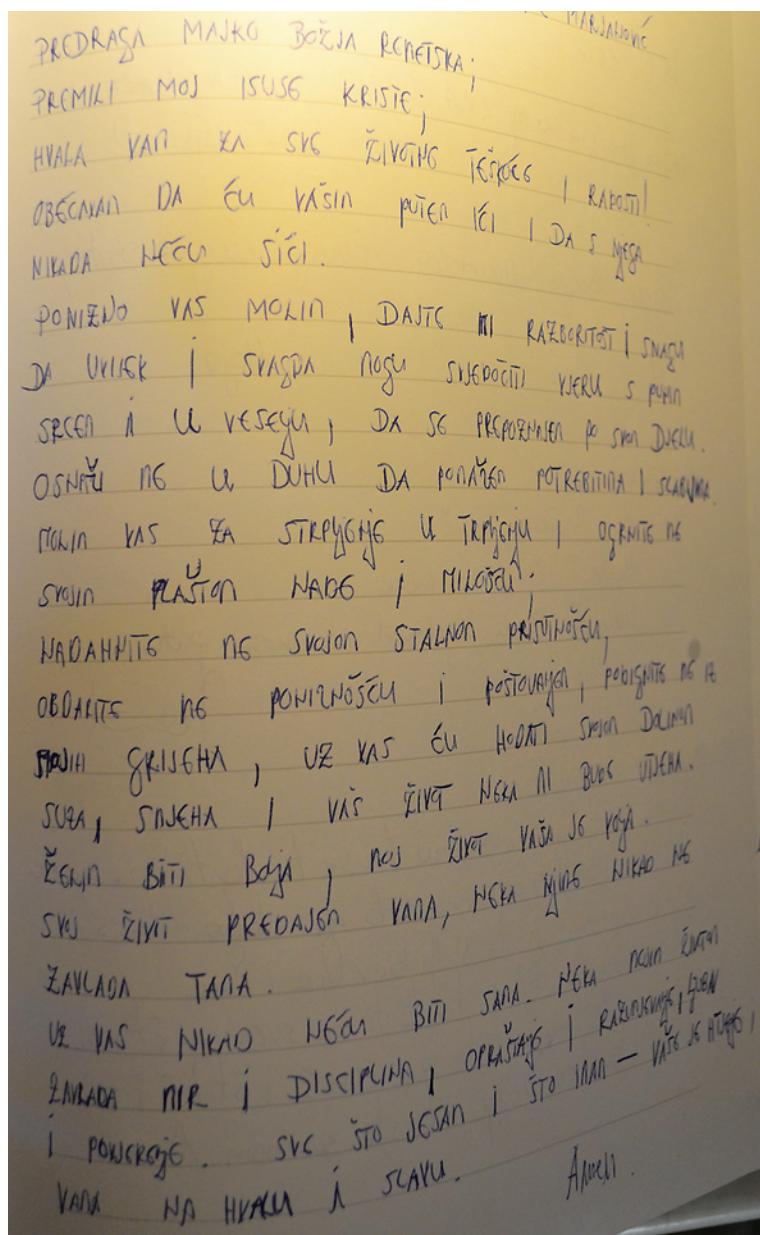
8. – 9. srpnja: Zavjetno hodočašće naše župe u Mariju Bistricu.

13. – 15. srpnja: Trodnevnička priprave za najveću svetkovinu karmelićana – Karmelsku Gospu.

16. srpnja: Proslava Karmelske Gospe. Svečanu svetu misu u Remetama predslavio je o. Andelko Jozić, duhovni asistent zajednice Karmelskog svjetovnog reda. O. Župnik je taj dan bio kod sestara karmeličanki u Đakovačkoj Breznici gdje je predslavio misu prije podne, a na svečanoj večernjoj Euharistiji koncelebrirao je sa đakovačko-osječkim nadbiskupom mons. Đurom Hranićem.

6. kolovoza: Svećeničko ređenje karmeličanina Alena Mažića. Po rukama gospicko-senjskoga biskupa mons. Zdenka Križića (karmeličanina) na misi (pro populo) u remetskom svetištu, u nazočnosti više svećenika, redovnika, redovnica, rodbine ređenika te prijatelja i župljana, zaređen je o. Alen Mažić.

I prošnje i zahvale, i suze i radosti ispisuju Spomenicu hodočasnika remetskoga svetišta. U njemu duhovnu snagu kroz povijest pronalaze, a i danas to čine težaci i intelektualci, biskupi i kardinali, redovnici i redovnice, svatko tko traži duhovnu okrijepu...

PRVOPRIČESNICI

29. travnja - Remete :::: 30. travnja - Čret

Pablo Abramović, Lovro Ajduk, Lara Bačani, Tomas Baković, Margeta Vida Belcar, Ana Belić, Lea Blažević, Antonio Bradić, Ante Brkich, Franka Burazer, Carlo Cavaliere, Luna Cota, Tea Cvijetić, Elena Ćurković, Luka Ćurković, Marija Čajko, Dominik Čokor, Toni Čokor, Bartol Dejanović, Bruna Dilber, Nikola Dodić, Lucija Dragija, Nika Dragija, Branimir Dragoja, Marko Drinovac, Iskra Dubovečak, Aurea Džepina Bajjić, Antonio Erak, Juraj Ferendža, Viktorija Fotak, Matija Zora Fuštar, Tihana Haman, Borna Horvat, Leon Horvatić, Matea Hudinčec, Eva Galić, Dora Geršak, Tascha Tara Gežin, Dorian Grbavec, Ena Grdović, Bruno Grošinić, Nika Igrec, Mislav Ivanić, Luciaono Josipović, Ines Marija Kardum, Viktor Kašner, Niko Kazija, Mirta Kos, Filip Kovač, Mihael Kovač, Antonella Knežević,

Laura Kramer, Marta Krivdić, Noa Mihael Krivdić, Leo Krsnik, Fran Krunić, Dora Legac, Luka Leskovec, Jan Lisak, Magdalena Lukačin, Franka Mamić, Marko Mandić, Marin Miloloža, Karlo Miloš, Filip Morić, Fran Nemeček, Nea Nović, Marta Pavičić Perez, Luka Pavić, Patricia Pelić, Viola – Ema Podravac, Ana Popović, Bartol Premerl, Jakov Ptujec, Lucija Radić, Fran Radola, Lucija Radošević, Ana Ragač, Lorna Rusan, Ivan Stjepan Silovski, Nola Sivec, Neli Sopta, Maja Sudarević, Leon Sušanj, Bruno Juraj Svalina, Ivano Svedrec, Leona Škorić, Ema Alena Španić, Anja Štrok, Tea – Lucija Šulekić, Petra Šverko, Trpimir Tica, Bruno Tirić, Lucija Todorić, Martin Tomičić, Petar Topolovec, Tia Ulovac, Lota Valjak, Lucija Verović, Nesta Luka Virt, Aurora Vlašić, Šimun Vrbanc, Anđelina Vuletić.

Anka Nevenka Samaržija,
Alan Damir Antun Modlić,
Zorica Volarević Mihetec,
Tonka Ajduk, Nina Aliaj,
Marija Barbarić, Jakov
Barić, Lana Barić, Mateo
Bajza, Borna Bartolić,
Franka Beranek, Matija
Brnas, Lana Budisavljević,
Lea Ceković, Ivan Cvijetić,
Tomislav Andro Čanić,
Nevio Čokor, Marko
Ćurković, Mateo Ćurković,
Marko Dogan, Đuro Pavao
Dolenčić, Lara Došen, Nina
Dragija, Toma Draženović,
Nina Džajkić, Anja Marija

Franelić, Tea Galac,
Leonarda Gazić, Bruno
Gogić, Dora Grbavec, Karlo
Grbavec, Lana Horvatić,
Vida Host Hari, Maja Igrec,
Ema Iličić, Marko Ivanović,
Lucija Jerković, Karmela
Jolić, Franka Josipović,
Donat Kačan, Patrik
Klenovšak, Petra Kober,
Luka Emanuel Kontek,
Nina Kontek, Leon Kovač,
Mariela Krajina, Petar
Križanović, Matija Krznar,
Katarina Kutleša, Nikolina
Lončar, Andrija Maćešić,
Leopold Mandić, Fran

Mandušić, Josip Marković,
Matija Marušić, Bernarda
Maslać, Marko Matić,
Franco Joshua Matković,
Tea Lucija Matulić, Borna
Nikolić, Paula Orešković,
Patrik Palić, Marko Pavić,
Barbara Pavičić Perez,
Frano Penava, Marko
Perić, Mia Peti, Magdalena
Nika Petrović, Pavla
Pervan, Bruno Prister,
Domagoj Radečić Katačić,
Fran Radić, Ivana Radić,
Gregory Rovišan, Maks
Rucner, Timon Rosman,
Borna Sirovec, Kika

Sirovec, Ivan Slabinac,
Larisa Somolanji, Mihaela
Spiegl, Niko Stapić, Fran
Stunković, Fran Sučić,
Andrea Sviličić, Ivan
Šafran, Ivan Šarac, Nika
Šarić, Vito Josip Širok,
Mia Marija Šošić, Franko
Štefanović, Petar Tomšić,
Helena Topolovac, Lara
Trkanjec, Nika Vac, Kristijan
Valaško, Helena Vekić,
Lucija Višić, Mislav Višić,
Vid Vrbanc, Lara Zorinić,
Jakov Gabrijel Žaja,
Kristijan Žuljević, Jakov
Župić.

6. svibnja 2017. - Djelitelj sakramenta potvrde bio je mons. Juraj Batelja.

SUSRET HRVATSKE KATOLIČKE MLADEŽI (HKM) U VUKOVARU

Susret mlađih iz karmelskog »mladog« kuta

Autor:
br. Ante Jakus,
OCD

Tradicionalnom susretu HKM, koji je ove godine održan u Vukovaru, pridružila se i župa Remete na čelu s o. Zlatkom Pletikosićem, OCD, i još šestoricom bogoslova. Susret je održan pod geslom "Krist, nada naša" (usp. Tim 1,1). Oko 8.30 zaputili smo se sa župnoga parkirališta prema Vukovaru. Putem smo molili, pjevali, razgovarali, a nije nedostajalo ni smijeha. Oko 12.15 stigli smo u Osijek u župu sv. Ćirila i Metoda gdje su nas dočekali vrijedni volonteri i naši dragi domaćini na čelu sa župnikom vlč. Alojzem Kovačekom i župnim vikarom vlč. Ivanom Stipićem. Obitelji su nas vrlo srdačno i toplo primile u svoje kuće te nam pripremili ručak. U

razgovoru smo se predstavili jedni drugima, iznijeli životna iskustva te odmorili od puta. U 16 sati imali smo upoznavanje mlađih iz župa koje su bile smještene u župi sv. Ćirila i Metoda. Upoznavanje je završilo oko 17.30 pa je bilo vremena za razgledavanje Osijeka i njegovih znamenitosti. U 19.30 imali smo Večernju molitvu Crkve koju je predmolio župni vikar. U 20 sati ispred crkve organiziran je glazbeni i kulturni program na kojem su mlađi sudjelovali pjesmom i plesom. Župnik nas je počastio vojničkim grahom, a vrijedne domaćice donijele su svoje fine kolače. Nakon tih događaja vratili smo se k obiteljima koje su nas primile. Iduće jutro, 30. travnja, u ranim jutarnjim satima pozdravili smo se s našim domaćinima i krenuli prema Memorijalnom groblju žrtava iz Domovinskoga rata u Vukovaru. Molitvu na groblju predvodio je mons. Mijo Gorski, pomoćni zagrebački biskup. Misno slavlje u 11 sati kod dvorca Eltz predvodio je đakovačko-osječki nadbiskup mons. dr. Đuro Hranić uz koncelebraciju 30 biskupa, 300 svećenika, redovnika, redovnica, bogoslova i sjemeništaraca. Na susretu je bilo oko 30 000 mlađih. U svojoj propovijedi mons. Hranić ohrabrio je mlađe da ne gube nadu unatoč svim životnim protivštinama i nedaćama, nego da ju stave u Krista koji je rasvjetlio tamu srca dvojice učenika na putu prema Emausu. Na kraju misnoga slavlja obznanjeno je da će idući susret HKM biti 2020. u Zagrebu. Nakon misnoga slavlja obišli smo Vukovar i družili se s mlađima te stjecali nova prijateljstva.

Poniznost je najveća ljudska vrlina

- *Jedna od njezinih najvećih krepsti koje nam danas posebno manjka jest poniznost. Današnji svijet promovira uspjeh, moć i slavu kao jedne od najvažnijih elemenata u životu, a Marija nam pokazuje kako u svojoj veličini treba ostati malen.*

Usvjetu prepunom lažnih idola i uzora često zaboravljamo na jedan predivan uzor, na neiscrpan izvor raznih krepsti, a to je Blažena Djevica Marija. Nekada nam se čini tako dalekom i nedostižnom, a zapravo nam je toliko bliska i od nje možemo naučiti sve što nam je potrebno kako bismo ovaj zemaljski život živjeli u punini i dobro se pripremili za vječni život.

Jedna od njezinih najvećih krepsti koje nam danas posebno manjka jest poniznost. Današnji svijet promovira uspjeh, moć i slavu kao jedne od najvažnijih elemenata u životu, a Marija nam pokazuje kako u svojoj veličini treba ostati malen. Zbog te svoje malenosti mogla je uspostaviti tako dobar odnos s Bogom, čuti Njegov glas i biti poslušna. Njezina vjera i poslušnost druge su dvije krepsti u kojima trebamo naslijedovati Mariju. Ona nije sve znala, nije sve razumjela, ali je vjerovala i dala se Bogu na raspolaganje. Kada se ne uznosimo svojim sposobnostima i talentima, nego ostajemo maleni u svim darovima koje smo primili od Boga, tada smo sposobni otvoriti svoje srce i staviti Bogu na raspolaganje to malo ili puno što smo od Njega dobili. A On to onda može itekako umnožiti. Trebamo biti svjesni da je sve što imamo i posjedujemo dar Božji koji nam je darovan kako bismo ostvarili poslanje u ovome svijetu. Na tome

trebamo biti zahvalni i te darove trebamo koristiti i razvijati. Žalosno bi bilo da svoje talente ne iskoristimo ili ih iskoristimo samo za svoju svrhu. Marija je tu poseban uzor jer sve što je od Boga primila, nije zadržavala za sebe, već je svima darovala. Prvo nam je darovala Isusa Njegovim rođenjem, a najveći je dar bilo Njezino potpuno predanje Božjoj volji pod križem kada ga je darovala za spasenje cijelog svijeta. Njezina nesebičnost osvaja. Tolike krepsti rese njezinu osobu: čistoća, čednost, blagost, strpljivost, ljubav prema bližnjemu, ljubav prema Bogu, zahvalnost...

Marijina je veličina upravo u njezinoj maljenosti i predanosti Božjoj volji. Više puta tijekom godine Crkva nas kroz svetkovine posvećene Blaženoj Djevici Mariji poziva da zastanemo i zagledamo se u Njezin lik. Sada, za vrijeme praznika, godišnjih odmora i uoči blagdana Uznesenja Blažene Djevice Marije, pravo je vrijeme da kao Marija ostanemo malo u tišini, promislimo o svojem životu i prebiremo po svom srcu. Gledajući i razmatrajući o krepstima koje ju krase, ostavimo sve ono što nas od tih krepsti udaljava i prionimo uz ona djela koja nas tim krepstima približavaju.

Autorica:
Mateja
Lekčević

Darovi Duha Svetoga

Mudrost,

kada se mudro i inteligentno snalazimo u situacijama kroz život.

Razum,

kada imamo razuma za druge i da znamo donositi razumne odluke.

Savjet,

znanje primanje savjeta od drugih i davanje savjeta.

Jakost,

kada ostajemo jaki bez obzira na sve što nam život daje.

Znanje,

trud kroz život i želja da naučimo, što više možemo.

Pobožnost,

molitvom i vjerom, iskazivanje ljubavi i poštovanja prema Bogu.

Strah Božji,

pokazivanje poštovanja u vjeru prema Bogu.

*Maja Igrec i Mihaela Spiegl,
potvrđenice*

Prijateljstvo i ljubav

Prijateljstvo i ljubav je potrebno, zato što: štiti od samoće, ispunjava naše srce radošću i toplinom, potiče na dobrotu prema svim ljudima. Oslobađa u nama stvaralačku energiju.

Ivana Renić, potvrđenica

IZVADCI IZ MATICE ŽUPE /od 22. ožujka do 10. srpnja 2017./

KRŠTENI

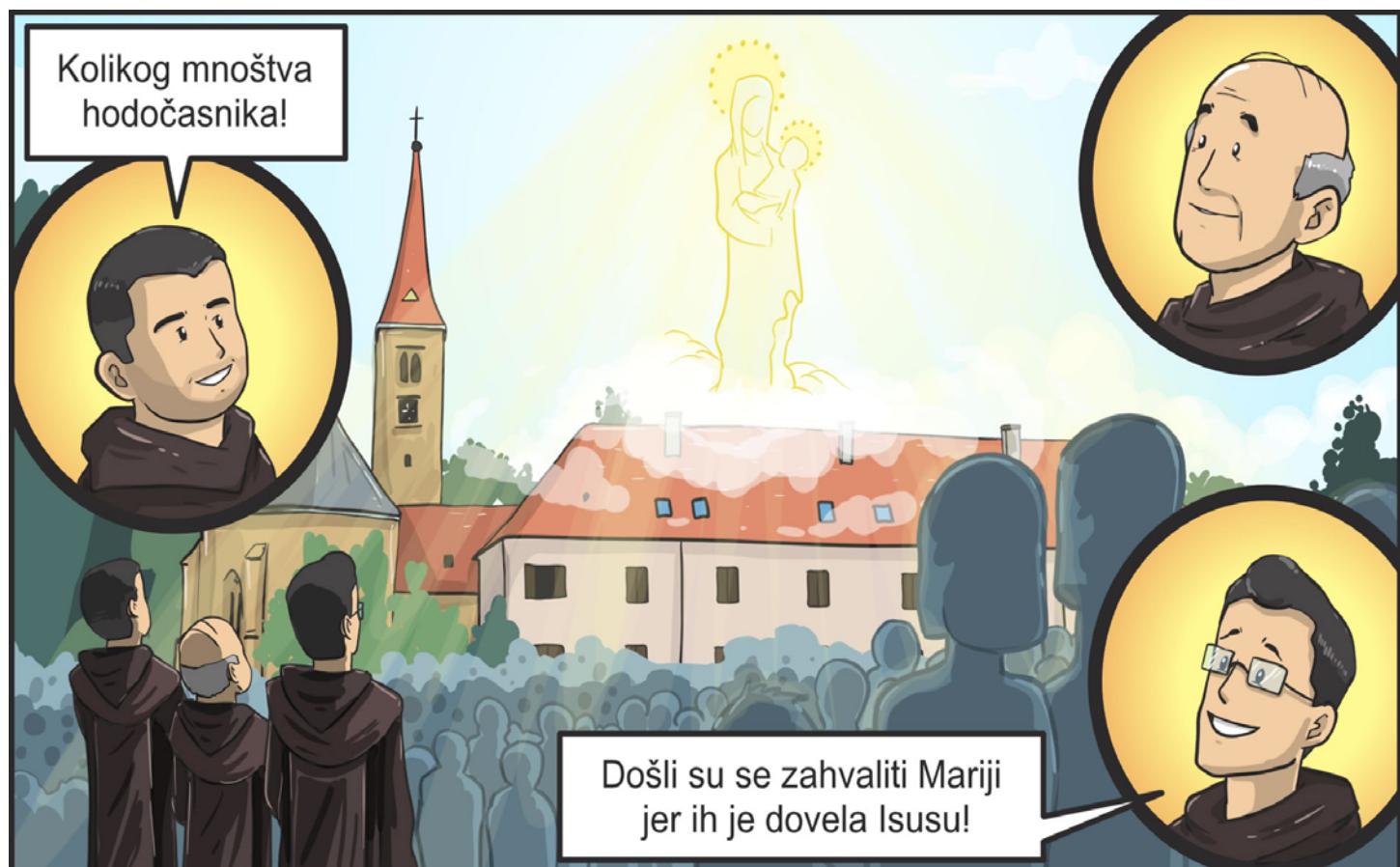
Karla Ćurković, Paula Zadro, Tia Lucija Pehak, Nika Novak, Alan Petar Martin, Franka Andabak, Mark Stipe Ećimović, Ines Marija Barila Matjačić, Bruno Grošinić, Petar Grošinić, Viktoria Radović, Vida Josipa Forjan, Fran Mamuzić, Martina Šešelj, Iskra Elena Bucalović, Leon Gabrijel Štefančić, Filip Milković, Nesta Luka Virt, Niko Josipović, Andrija Mitić, Ema Kovač, Mateja Kovač, Ivan Kranjec, Franko Marochini, Jana Gavran, Rafael Markešić, Sofija Špadina, Milijan Zeljko, Bruno Markač, Matej Pavić, Bruno Barišić, Jakov Burcar, Ena Jelić, Kim Eva Kapusta, Noel Demšić, Noa Nišević, Ante Hrštić, Nikola Radinović, Luka Koščak, Andrej Bušić, Marta Pappo, David Runje, Luka Crljić, Paula Drlić, Iva Renić, Roko Orešković, Matej Blagojević, Toma Domagoj Topolovac, Jakov Miloloža, David Tkaličić, Ema Paula Bernardica Pernar, Josip Kolak, Toma Mikulić.

VJENČANI

Mladen Juraj Ćurić i Matina Čaran, Ivan Kaniški i Ivana Kalmar, Ive Karaga i Biljana Vulić, Jakov Lovrić i Diana Leskovec, Davor Andrić i Manuela Kolar, Alan Lipnik i Ana – Marija Rajić, Zvonimir Dupelj i Roberta Kuzel, Goran Mitić i Barbara Burčul, Vjekoslav Anđelić i Danijela Šimić, Dominik Punčec i Nives Pavičić, Mario Matjačić i Ines Marija Barila, Josip Markešić i Ksenija Jozić, Dario Poslon i Iva Ćurković, Mihovil Mihić i Ivana Baturina, Mislav Sabolek i Matea Konjević, Slaven Krajačić i Ivana Ćuk, Christian Conte i Vedrana Spudić, Francisco Herreria Martinez i Lucija Gluić, Bojan Brajković i Katarina Pavlek.

UMRLI

Ivan Cigula, Ivan Knežević, Josip Šebek, Ivan Pongrac, Štefanija Kos, Josip Petriniak, Franjo Kanceljak, Barica Bengez Marković, Josip Zlatko Stubičar, Zlatko Ivanović, Ljerka Bonvaj, Franjo Rosulj, Ljubica Bartolić, Marin Kevešević, Ivan Svedrec, Željko Kovač, Brankica Gežin, Reza Palić – s. Dominika, Juraj Mihetec, Otokar Gašpar, Đurđa Bengez, Silver Marković – Šurina.

Hrvoje Habljak

Remetski župljeni u Medjugorju

